

NYHEDSORIENTERING NOVEMBER 2021:

Schiller Instituttets internationale videokonference:

**Alle menneskehedens moralske
ressourcer skal samles:
Menneskeheden må være den
udødelige art!**

Indhold:

Resumé af Schiller Instituttets internationale videokonference
den 13.-14. november 2021

Helga Zepp-LaRouches hovedtale: En frygtelig afslutning eller
et nyt paradigme?

Fhv. dansk diplomat, Friis Arne Petersen, opfordrer Europa til
at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet og lære om
infrastrukturøkonomi fra Kina

Åbent brev til virologer og eksperter indenfor lægevidenskaben
rundt om i verden for at tage hånd om COVID-19 pandemien, af
Dr. Joycelyn Elders, tidligere chef for USA's militærs
sundhedskorps

Download (PDF, Unknown)

Forhenværende dansk diplomat, Friis Arne Petersen, opfordrer Europa til at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet og lære om infrastrukturøkonomi fra Kina

There is an English version below.

København, 10. november (EIRNS) – Den tidligere danske ambassadør Friis Arne Petersen holdt en yderst vigtig tale i går, hvor han opfordrede Europa til at slutte sig til Bælte- og Vej-Initiativet (BRI), og udfordrede Europa og USA til at lære fra Kina, hvordan man skaber økonomisk vækst ved hjælp af investeringer i storstilet, højteknologisk infrastruktur. Hans konklusion var, at vi bliver nødt til at forstå infrastrukturens rolle i at skabe økonomisk vækst. Hvis vi sørger for vandforsyning, energi og transport, så vil der være vækst, fordi mennesker er kreative.

Friis Arne Petersen var dansk ambassadør til USA, Kina og Tyskland (5 år i hvert land fra 2005 til 2020), såvel som tidligere direktør for det danske udenrigsministerium. Før dette var han direktør for udenrigsministeriets russiske og østeuropæiske afdeling. Han er også økonom.

Konferencen »Geoøkonomi eller Geopolitik«, som både fandt sted fysisk og blev live-streamet, blev afholdt på Dansk Institut

for Internationale Studier (DIIS), den førende udenrigspolitiske tænketank som er tilknyttet det danske udenrigsministerium. Den kan ses på engelsk ovenover eller her: <http://www.diis.dk/en/event/geoeconomics-or-geopolitics>

En repræsentant for Schiller Instituttet uddelte konferenceindbydelser til alle deltagere og stillede to spørgsmål (ved 1 time 54 minutter). Se nedenfor.

Først forklarede Lars Erslev Andersen, en DIIS-forsker, Halford Mackinders idé om britisk geopolitik og det eurasiske kerneland (11:50 minutter inde). Han stillede spørgsmålet, hvad det betyder for Europa, at Kina investerer i det centralasiatiske kerneland – er det geopolitik eller geoøkonomi?

Her er højdepunkterne fra Friis Arne Petersens tale, som havde titlen »Er Bælte- og Vej-Initiativet geoøkonomi eller geopolitik?« (begynder 30 minutter inde).

Lær af Kina: Vi koncentrerer os ikke nok om, hvordan Kina skabte deres succesfulde økonomiske udvikling. Hvorfor er infrastruktur så vigtigt for Kina, både indenfor og udenfor landets grænser?

Finansiel udvikling: Kineserne var utilfredse med Den internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken, så de oprettede Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank (AIIB). Til trods for opposition fra USA, efter at Storbritannien tilsluttede sig, og dernæst Frankrig og Tyskland, ringede Friis Arne Petersen til København og sagde, at vi bliver nødt til at varetage nationale interesser og tilslutte os.

Infrastruktur for en forenet nation: Udfordringen for Kina var ikke blot ulighed, men nationens samhørighed. Det vestlige Kina måtte udvikles. Det har også en global indvirkning. De opbyggede industrierne for at forsyne infrastrukturen med

goder. De forsøgte at udvikle de bedste, billigste teknologier og i deres målrettethed forårsagede de en overproduktion, hvilket BRI hjælper dem af med.

Manglen på strategiske visioner indenfor infrastruktur i USA og Europa: Han kritiserede USA's program med kvantitative lempelser, siden Obama og fremefter, for ikke at investere i de nyeste transportteknologier ligesom Kina, der byggede et højhastighedstognet på tusindvis af kilometer. Han henviste til Los Angeles' forældede havn og transportinfrastruktur som den medvirkende årsag til den nuværende forsyningskrise.

Europa: Friis Arne Petersen fortalte en historie om den tid, da SF's formand, transportminister Pia Olsen Dyhr, mødtes med den kinesiske transportminister, imens Friis Arne Petersen var ambassadør. Den kinesiske minister spurgte hende om den nyligt forhandlede (meget uambitiøse) danske togfond og bemærkede, »Tja, det er en begyndelse, men vi eksperimenterer allerede med tog, der kan køre 500 km/t«. De skaber forskningsbaseret innovation. Den danske ambassade i Kina begyndte gradvist at forstå transportøkonomi. Tyskland var et negativt eksempel ved at nægte at hjælpe Danmark med at bygge Femern Bælt-forbindelsen (mellem Danmark og Tyskland).

Tilbagevisningen af beskyldningen om gældsdiplomati: Friis Arne Petersen citerede en rapport fra forskere fra Johns Hopkins University og Harvard Business School, »Kinesiske banker er villige til at omstrukturere betingelserne for de eksisterende lån, og har faktisk aldrig beslaglagt et andet lands aktiver, mindst af alt havnen i Hambantota [i Sri Lanka]«. Han sagde også, at landene langs BRI har en større gæld til vestlige kreditorer, end til Kina. (Den tredje taler ved begivenheden, DIIS-forsker Yang Jiang, satte også spørgsmålstegn ved beskyldningen om gældsdiplomati.)

Den tredje tale, »Centralasien: Konkurrencen om Kernelandet«, givet af Yang Jiang, omhandlede forskellige asiatiske lande, samt Tyrkiets investeringer i Centralasien.

Spørgerunden: Efter at have identificeret sig selv, takkede en repræsentant for Schiller Instituttet, Michelle Rasmussen, Friis Arne Petersen for hans vigtige tale og sagde, at Schiller Instituttet har kørt en kampagne for at Danmark, Europa og USA tilslutter sig BRI, frem for at betragte det som en trussel. Hun henviste til sin uddeling af flyveblade og sagde, at videokonferencen denne uge vil besvare nogle af disse spørgsmål.

Hun stillede to relaterede spørgsmål. Det første var, hvordan vi kan få USA og Europa til at holde op med at betragte Kina, og særligt BRI, som en trussel, og i stedet se fordelene ved et økonomisk samarbejde. Vores motto er Fred gennem økonomisk udvikling, fordi fortsættelsen af at betragte Kina og Rusland som trusler, og forfølgelsen af en konfrontationspolitik, fører til faren for krig.

Det andet spørgsmål var, hvad han mente om at integrere Afghanistan med BRI – kineserne er beredte på at gøre dette. Ville det ikke være vigtigt for USA og Europa – særligt de lande der var engagerede i krigen – at håndtere denne skrækkelige økonomiske krise i Afghanistan gennem et samarbejde med Kina?

Friis Arne Petersen svarede, at der er for mange opdelinger, snak om rivalisering eller de mange usikkerheder, som findes i forbindelse med Asiens fremgang. På samme tid som der er en vækst i den vestlige handel med Asien, for eksempel USA's køb af mange kinesiske produkter nu efter pandemien, er vi fuldstændig besat af ideen om politisk konfrontation og systemiske udfordringer.

Jeg betragter verdensordenen gennem økonomi. Fremskridtet i retningen af FN's udviklingsmål, takket være Asiens

økonomiske præstation, giver mig en optimisme mht., at disse alarmister og folk, som ønsker at politisere og se farer og militære modstandere overalt, vil tabe. Vi bliver nødt til at betragte vores nationers samlede interesser.

På den ene side har Kina, med sine 14 nabolande, en større strategisk udfordring end USA, men Kina ser altid disse nabolande som muligheder, ligesom det som BRI for eksempel kunne opnå i Afghanistan. USA og Vesten har en meget klar interesse i at Afghanistans naboer, som for eksempel Kina, Pakistan og Indien, forsøger at tage vare på deres region, fordi de muligvis kan gøre dette bedre, end vi gjorde det i løbet af de sidste 20 år.

English:

COPENHAGEN, Nov. 10 (EIRNS) – Former Danish ambassador Friis Arne Petersen gave an extremely important speech yesterday calling for Europe to join the Belt and Road Initiative, and challenging Europe and the U.S. to learn from China how to generate economic development through large scale, high-technology infrastructure investment. His conclusion was we have to understand the role of infrastructure in growth economics. If we ensure water, power and transportation, there will be growth, because humans are creative.

Friis Arne Petersen was the Danish ambassador to the U.S., China and Germany (5 years in each country from 2005-2020), as well as the former director of the Danish Foreign Ministry, and, before that, director for the Foreign Ministry's Russia/Eastern Europe division. He is also an economist.

The event, "Goeconomics or geopolitics," both on-site and streamed, was held at the Danish Institute for International Studies (DIIS), the leading foreign policy think tank, affiliated with the Danish Foreign Ministry. See it, in English,

here. (www.diis.dk/en/event/geoeconomics-or-geopolitics)

A Schiller Institute representative distributed conference invitations to all attendees, and asked two questions (at 1 hour 54 minutes), see below.

First, Lars Erslev Andersen, a DIIS researcher, explained Halford Macindera's idea of British geopolitics and the Eurasian heartland (at 11:50 minutes). He posed the question, what does it mean for Europe, that China is investing in the Central Asian heartland, is it geopolitics or geoeconomics?

Here are highlights from Friis Arne Petersen's speech, entitled, "Is the Belt and Road Initiative geoeconomics or geopolitics?," (at 30 minutes).

Learn from China: We are not concentrating enough on how China created their successful economic development. Why is infrastructure so important for China, both inside and outside the country?

Financing development: The Chinese were dissatisfied with the IMF and World Bank, so they created the AIIB. Despite opposition from the U.S., after the UK joined, then France and Germany, Friis Arne Petersen called Copenhagen and said that we have to take care of our national interest and join.

Infrastructure for a unified nation: The challenge for China was not just inequality, but the cohesion of the nation. Western China had to be developed. It also has global impact. They simultaneously built up the industries to provide the products for the infrastructure, trying to develop the best, cheapest technologies, and in their zeal, causing overproduction, which the BRI helps alleviate.

Lack of strategic infrastructure vision in the U.S. and Europe: The U.S.: He attacked the U.S. stimulus programs from Obama onwards, for not investing in the newest transportation technologies, like China, which built thousands of miles of

high-speed rail. He referenced the Los Angeles port's antiquated harbor and transportation infrastructure as the contributing cause for the current bottleneck.

Europe: Friis Arne Petersen told an anecdote about the time SF's chairman Pia Olsen Dyhr met with the Chinese transportation minister while Friis Arne Petersen was ambassador. The Chinese minister asked her about the newly negotiated (very unambitious) Danish train plan, and he replied, "Well, that's a beginning, but we are experimenting with trains that can run 5-600 miles per hour." The Danish Embassy in China gradually started to understand transportation economics. Germany was a negative example for refusing to help Denmark build the Fehmarnbelt tunnel (between Denmark and Germany).

Debunking the debt diplomacy accusation: Friis Arne Petersen cited a report from researchers from Johns Hopkins University and Harvard Business School, "Chinese banks are willing to restructure the terms of existing loans and have never actually seized an asset from any country, much less the port of Hambantota [Sri Lanka]." He also said that BRI countries owe much more to Western lenders, than China. (The third speaker at the event, DIIS researcher Yang Jiang, also challenged the debt diplomacy accusation.)

The third speech was "Central Asia: competing for the Heartland," about investment in Central Asia by different Asian countries and Turkey by Yang Jiang.

Q&A: After identification, Schiller Institute organizer Michelle Rasmussen thanked Friis Arne Petersen for his important speech, and said that the Schiller Institute has been campaigning for Denmark, Europe, and the U.S. to join the BRI, instead of looking at it as a threat. She referenced her leaflet distribution, and said that our video conference this weekend will answer some of these questions.

She posed two related questions. One is, how can we get the U.S. and Europe to stop looking at China, and specifically the BRI, as a threat, and to see the advantages of economic cooperation? Our slogan is peace through development, because if we continue to regard China and Russia as threats, and pursue a confrontation policy, we are threatened with war.

The other question is what you think about integrating Afghanistan into the BRI – the Chinese are ready to do that. Wouldn't it be important for the U.S. and Europe, especially the countries in the war, to deal with this terrible economic crisis in Afghanistan, through cooperating with China?

Friis Arne Petersen said that there are too many division lines, talk of rivalry, or the many uncertainties that lie in the advance of Asia. At the same time that there is an increase of western trade with Asia, for example, the U.S. buying so many Chinese products now after the pandemic, we are totally obsessive about political confrontation, and systemic challenges.

I approach the world order through economy. The progress towards the UN development goals due to the economic performance of Asia makes me optimistic that these alarmists, and people who want to politicize and see danger and military adversaries everywhere, will lose. We have to look at the total interests of our nations.

On the one hand, China, with its 14 neighboring countries, is more strategically challenged than the U.S., but China always sees the neighboring countries as opportunities, like what the BRI will do in Afghanistan. The U.S. and the West have a very clear interest in having Afghanistan's neighbors, like China, Pakistan and India, try to manage their region, because they, possibly, can do that better than we did during the last 20 years.

**POLITISK ORIENTERING den 1.
november 2021:**

**Lad ikke klimahysteri dræbe
de fattiges ret til et godt
og værdigt liv.**

Klik her for lydfilen.

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/11/tg-1.11.21-cut.mp3>

**Afskrift, Video, lyd,
rapport: Afghanistan seminar:
Afghanistan: Hvad nu? Fred
gennem økonomisk udvikling.**

den 11. oktober 2021 i København

(Denne opdateret video inkluderer udtalelser fra de kinesiske og iranske ambassader i Danmark og Helga Zepp-LaRouche, som begynder 1 time 50 min. ind i videoen.)

(This updated video includes statements from the Chinese and Iranian embassies in Denmark and Helga Zepp-LaRouche at 1 hour 50 min.)

Lydfil af præsentationerne på engelsk (videoen inkluderer diskussionen):

Audio of the presentations in English (The video includes the discussion):

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/10/211011presentations-cut-mp32.mp3>

Afskriftet på engelsk findes nedenunder.

The transcript in English is below.

For English, find the flag below.

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark af Michelle Rasmussen

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark

Introduktion af Michelle Rasmussen

Schiller Instituttet i Danmark afholdt et succesfuldt, kombineret seminar og webinar under overskriften: "Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling", som fandt sted den 11. oktober 2021 i København. Videoen af begivenheden kan ses her: <https://schillerinstitut.dk/si/?p=31793>

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i Vesten er rystede over hændelserne, er vi konfronteret med en enestående mulighed for at forandre en politik baseret på regimeskifte og militære interventioner til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Dette er tilfældet for Afghanistan og også resten af verden. Alle på denne klode kan nu se den massive fiasko af Vestens krige for regimeskifte siden 2001. De har kostet millioner af liv og billioner af dollars.

Dette paradigmeskifte kunne ikke være mere presserende i lyset af den humanitære krise i Afghanistan. En omfattende nødhjælpsindsats er absolut nødvendig, som kræver at den afghanske regerings finansielle midler, nu indefrosset i USA og i andre lande, bliver frigivet, og at det internationale samfund af regeringer og hjælpeorganisationer reagerer.

Men det kræver også en langsigtet indsats i opbygningen af Afghanistans interne infrastruktur og at forbinde landet med Den nye Silkevej (Bælte- og Vejinitiativet), såvel som forbedringen af landets uddannelses- og sundhedssystem. Det er ligeså en gylden mulighed for at opgive geopolitik og at etablere et samarbejde til gensidig fordel mellem USA og Europa på den ene side, og Kina, Rusland og andre nationer på den anden.

Derfor tog Schiller Instituttet i Danmark, med kort varsel, initiativet til at organisere dette seminar/webinar med særlige gæster samlet i København. Diplomater fra Sydvestasien, Nordafrika og Asien, samt medlemmer af Schiller Instituttet deltog i seminaret, der var Schiller Instituttets første fysiske møde siden

starten af COVID-19. Yderligere var der deltagere fra Asien, Sydvestasien, Afrika og Europa via en live stream.

Indbydelsen indeholdt en indsigt i de afgørende spørgsmål på spil nu fra Helga Zepp-LaRouche, stifteren og præsident af det internationale Schiller Institut.

Alle talerne har været aktivt involverede i spørgsmålet om Afghanistan. De var:

Hussein Askary, Schiller Instituttets Koordinator for Sydvestasien og bestyrelsesmedlem af **Belt and Road Institute in Sweden**, forfatter af *Geoøkonomiens dag gry – Udvidelsen af Bælte og Vej til Afghanistan*, medforfatter af *Udvidelsen af Den nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk Renæssance*, og arabisk oversætter af *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*. Hussein Askary, oprindeligt fra Irak, har for nyligt deltaget i mange webcasts og er blevet interviewet på fjernsynet i forskellige lande.

Hussein Askary beskrev den humanitære nødsituation, som det afghanske folk er konfronteret med, og potentialet for at Schiller Instituttets og Lyndon og Helga LaRouches program for fred gennem økonomisk udvikling kunne blive en realitet for Afghanistan og for verden efter sammenbruddet af det gamle system med vedvarende krige. En vigtig pointe, som han understregede, var, at hvis de vestlige regeringer fortsætter med at indefryse Afghanistans finansielle midler og tilbageholde deres hjælp til genopbygningen af Afghanistan, blot for at bevise at Taliban var ude af stand til at lede nationen, ville det føre til katastrofale resultater. Afghanistan har været et isoleret hul i kortet i midten af den spændende økonomiske udvikling, som Kinas Bælte- og Vejinitiativ har skabt, og nu er det på tide at bringe den udviklingsdynamik til Afghanistan. Han opfordrede Europa og USA til at samarbejde for at opnå det mål.

Prof. Pino Arlacchi, administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002), tidligere EU-rapportør for Afghanistan og i øjeblikket

sociologiprofessor ved Skolen for politikvidenskab på Sassari Universitet i Italien ([Prof. Arlacchis hjemmeside](#)). Prof. Arlacchi deltog i to af Schiller Instituttets tidligere webcasts om Afghanistan.

Seminaret havde muligheden for at høre den person, som Helga Zepp-LaRouche har foreslået bliver udpeget til repræsentant for de vestlige lande i Afghanistan. Prof. Arlacchi gav deltagerne en personlig, insider-beretning om, hvordan han succesfuldt forhandlede med Taliban, hvilket resulterede i tilintetgørelsen af opiumproduktionen i Afghanistan før 2001; hvordan USA og Storbritannien besluttede at gøre en ende på den politik efter krigens påbegyndelse; hvad der nu skal gøres for at tilintetgøre opiumproduktionen; og hvad de vestlige landes rolle overfor Afghanistan burde være nu. Prof. Arlacchi understregede, at Vestens rolle burde begynde med at anerkende den nye regering, og acceptere at de har kontrollen over landet. Hvis de behandles med respekt, som vinderne i konflikten, kan alle vigtige spørgsmål blive forhandlet, begyndende med spørgsmålet om kvinders rettigheder.

H. E. Ahmad Farooq, ambassadør for Pakistan til Kongeriget Danmark siden april 2020. 2013-2016: Rådgiver/stedfortrædende permanent repræsentant for Pakistan ved Den permanente mission for Pakistan til FN-agenturer i Rom. 2010-2013: Rådgiver for Pakistans permanente mission til De forenede Nationer i New York. Medlem af Pakistans Sikkerhedsråd i løbet af Pakistans medlemskab for FN's sikkerhedsråd fra 2012 til 2013. 2018-2020: Generaldirektør indenfor terrorbekæmpelse ved FN og andre multilaterale fora. 2016-2018 og 2008-2010: en FN-direktør indenfor FN's generalforsamling, FN's sikkerhedsråd, terrorbekæmpelse, FN's fredsmissioner og andre politiske og freds- og sikkerhedsspørgsmål.

H. E. ambassadør Farooq talte om det komplekse forhold mellem Pakistan og Afghanistan og beskrev i detaljer, hvordan de sidste 40 års uro i Afghanistan har påvirket Pakistan. I lang tid var det klart, at den amerikansk ledede militære tilgang ville slå fejl. Han sagde, at vi har brug for en geoøkonomisk strategi, og, som Pakistans statsminister, Imran Khan, opfordrede til dette, at udvikle

Afghanistan og forbinde det med de omkringliggende lande. H. E. ambassadør Farooq konkluderede med idéer fra Pakistans nationale digter, Muhammad Iqbal, som kaldte Afghanistan for "Asiens hjerte". Iqbal udtalte, at hvis der er fred i Afghanistan, er der fred i Asien, og hvis der er uro i Afghanistan, er der uro i Asien.

Ordstyrer var **Tom Gillesberg**, formand for **Schiller Instituttet i Danmark** og chefen for Executive Intelligence Review i København. Tom Gillesberg afholder et webcast hver anden uge for Schiller Instituttet i Danmark og er en tidligere parlaments- og byråds kandidat.

Tom Gillesberg kommenterede på den danske deltagelse i krigene for regimeskifte og opfordrede til, at Danmark og andre regeringer i koalitionen burde skifte fra krigsstiftelse til fredsbevaring.

Helga Zepp-LaRouche sendte en meddelelse til seminaret, hvor hun bebudede, at Schiller Instituttet ville have en aktionsdag torsdag den 14. oktober for at stoppe indefrysningen af afghanske finansielle midler og opfordrede andre til at deltage.

Den **kinesiske ambassade i Danmark** sendte en udtalelse til seminaret. Den **afghanske ambassade i Oslo** i Norge indsendte også en udtalelse, og talerne tog nogle af de nævnte spørgsmål op. En diplomat fra **Irans ambassade i Danmark** præsenterede en udtalelse til seminaret om deres anstrengelser for at optage de afghanske flygtninge, hvilket er besværliggjort under de uretfærdige amerikanske sanktioner. Dermed havde seminaret deltagelse af diplomater fra Afghanistan og Afghanistans umiddelbare østlige nabo, Pakistan, den vestlige nabo, Iran, og den nordvestlige nabo Kina.

De to ugers intensive organiseringsproces inkluderede personlige besøg hos 38 ambassader, hvilket resulterede i flere spontane møder, samt henvendelsen til yderligere ambassader og danske politiske og forsvarsrelaterede institutioner. Derudover uddelte Schiller Instituttet i Danmark sin særlige nyhedsorientering om Afghanistan og indbydelsen til seminaret ved en begivenhed, som blev ledt af den danske udviklingsminister, Flemming Møller Mortensen,

afholdt i Dansk institut for internationale Studier. Begivenheden var organiseret for at rådgive ministeren om det, som han beskrev som dilemmaet, der involverer Afghanistans akutte humanitære krise, nu efter at Taliban har overtaget magten.

Talerne fra seminaret, og dele fra diskussionen kommer også i Executive Intelligence Review. Vi håber at videoen og afskrifterne vil give dig en bedre indsigt i hvad vi må gøre nu, for at lette nøden for den afghanske befolkning og påbegynde en ny kurs for verdens politiske, strategiske og økonomiske fremtid.

Afskrifter:

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Instituttets Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

Følgende afskrifter blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021. Vi er igang med at oversætte talerne og udtalelserne til dansk:

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Pino Arlaachi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan

Udtalelse fra Den kinesiske Ambassade til Schiller Instituttets Afghanistan seminar den 11. oktober 2021

Download (PDF, Unknown)

Invitationen:

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i vesten er rystet over begivenhederne, er der en mulighed for at udskifte den politik, der har været baseret på regimeskifte og militære interventioner, til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Det gælder for Afghanistan og også for resten af verden.

Og det haster, fordi der er en akut humanitær krise i Afghanistan. Der kræves både en stor nødhjælpsindsats, men også en langsigtet indsats for at opbygge Afghanistans infrastruktur i forbindelse med Den nye Silkevej (Bælte- og Vej-Initiativet), og landets uddannelsessystem og sundhedsvæsen.

Det bør være anledning til at forlade geopolitik og etablere et samarbejde mellem USA/Europe og Kina, Rusland og andre nationer.

Læs mere nedenunder.

Vi håber, at du kan deltage i seminaret.

Invitation in English:

The Schiller Institute cordially invites you to attend our seminar:

Afghanistan: What Now?

Peace through economic development

Date: Monday, October 11, 2021 Time: 13:00 – 16:00

Place: In the center of Copenhagen

Free admission. Registration necessary (Lunch will not be served.)

A Corona pass is required for the protection of all participants.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Speakers:

✖ **Hussein Askary:** the Schiller Institute's Southwest Asia Coordinator, board member of the Belt and Road Institute in Sweden, author of Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, and co-author of Extending the New Silk Road to West Asia and Africa: A Vision of an Economic Renaissance, Arabic translator of The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge, originally from Iraq

✖ **Prof. Pino Arlacchi:** Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002) (who negotiated an almost total elimination of opium production with the Taliban before 2001), and former EU Rapporteur on Afghanistan. Currently professor of Sociology at the School of Political Science of the University of Sassari in Italy. Prof. Pino Arlacchi's homepage.

✖ **H.E. Ahmad Farooq, Ambassador of Pakistan to Kingdom of Denmark:** Ambassador in Denmark since April 2020. 2013-2016: Counsellor/Alternate Permanent Representative of Pakistan at the Permanent Mission of Pakistan to the Rome-based UN Agencies, Rome. 2010-2013: Counsellor Permanent Mission of Pakistan to the United Nations, New York. Member of Pakistan's Security Council team during Pakistan's membership of the UN Security Council from 2012 to 2013. 2018-2020: Director General (Counter Terrorism) dealing with counter terrorism at the United Nations and other multilateral forums. 2016-2018 and 2008-2010: Director United Nations, dealing with UN General Assembly, UN Security Council, Counter Terrorism, UN

Peacekeeping and other political and peace and security issues.

Moderator: Tom Gillesberg: Chairman of the Schiller Institute in Denmark, Bureau Chief for Executive Intelligence Review in Copenhagen.

Background:

Helga Zepp-LaRouche, the founder and international chairman of the Schiller Institute stated in a webcast on August 21, just a few days after the Taliban took control of Kabul, "Exactly three weeks ago, we had a seminar here on this [Schiller Institute] channel on the situation in Afghanistan. I compared it in terms of importance to the fall of the [Berlin] Wall in 1989, which was the beginning of the end of the Soviet Union. I said it may not be quite as big as the collapse of the entire Soviet Union, but what is happening in Afghanistan is of the same nature, because it is the end of a system."

The new system has to be defined by a peace through development strategy for Afghanistan and the entire region. On August 17 Helga Zepp-LaRouche said, "It's very good that the war has ended, and I think it is, on the contrary, the real chance to integrate Afghanistan into a regional economic development perspective, which is basically defined by the Belt and Road Initiative of China. There is a very clear agreement of Russia and China to cooperate in dealing with this situation. The interest of the Central Asian republics to make sure there is stability and economic development, there is the possibility to extend the CPEC, the China-Pakistan Economic Corridor, into Afghanistan, into Central Asia, so I think it's a real opportunity. But it does require a complete change in the approach...

"If the European nations and the United States would understand that this is a unique chance, if they cooperate, rather than fight Russia and China, and their influence in the region, and they join hands in the economic development there

– there needs to be a perspective for the reconstruction of Afghanistan in a serious way, as it was not done in the last 20 years, for sure – then this can become a very positive turning point, not only for Afghanistan, but also for the whole world.”

Peace through economic development is a policy which the Schiller Institute has been campaigning for since its founding in 1984, and which the late Lyndon LaRouche’s political movement has been advocating since the 1970’s, by designing economic development programs for most of the world. Our efforts intensified after the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, proposing a policy called the Eurasian Land-Bridge, or the New Silk Road, later extended to become the World Land-Bridge concept. There is a reflection of some of the key elements of this policy in the Belt and Road Initiative announced by Xi Jinping in 2013.

Now, after 20 years of war, Afghanistan is facing an appalling humanitarian catastrophe. Helga Zepp-La-Rouche wrote in “Can “the West” Learn?: What Afghanistan Needs Now” on September 5: “World Food Program Director David Beasley, who visited Afghanistan last week in August, announced that 18 million Afghans are starving—more than half the population—and 4 million are at risk of starvation next winter without massive help. The WHO fears a medical disaster in view of the scarcely existing health system in the midst of the COVID pandemic, and only around 1 million people are vaccinated so far...”

The necessary economic development emphatically includes building a modern health system, as well as educational expansion, extending the Belt and Road Initiative’s infrastructure connectivity projects, industrial development projects, and agricultural programs designed to eliminate opium production.”

Mrs. Zepp-LaRouche has proposed that Italian Prof. Pino Arlacchi, Executive Director of the UN Office for Drug Control

and Crime Prevention (1997-2002), and former EU Rapporteur on Afghanistan, be appointed as coordinator for the western countries' economic development efforts in Afghanistan. He had negotiated an almost total elimination of opium production with the Taliban before 2001, which then was reversed under the ensuing years during the U.S. and NATO military operations. Arlacchi again proposed a plan in 2010, which was thwarted by the EU, Britain, and the United States.

Zepp-LaRouche: "Afghanistan is the one place where the United States and China can begin a form of cooperation that can be a baby step toward strategic cooperation putting humanity's common goals in the foreground. Ultimately, its realization indicates the only way that the end of mankind in a nuclear Armageddon can be prevented."

Afghanistan is the test case of whether the West is able to learn from its mistakes, and join with the rest of the world for a peace through economic development policy – the path to a new paradigm for all humanity.

We sincerely hope that you will be able to join us for this crucial discussion.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Resources:

Homepages:

Danish: www.schillerinstitut.dk

English: www.schillerinstitute.org

Articles:

Nyhedsorientering August 2021: Link: Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Hussein Askary: Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and

Road to Afghanistan, August 18, 2021.

Helga Zepp-LaRouche: "Can "the West" Learn?: What Afghanistan Needs Now.", September 5, 2021

Schiller Institute videos:

Afghanistan: A Turning Point in History After the Failed Regime-Change Era, July 31, 2021 (two weeks before the Taliban takeover of Kabul.) Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Afghanistan: Opportunity for a new epoch, Interview with Helga Zepp-LaRouche on August 17, 2021, two days after the Taliban took control of Kabul by Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark. Link: Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august 2021:

Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik?

Now, More Urgent Than Ever: Afghanistan–Opportunity for a New Epoch for Mankind, August 21, 2021 Link: Schiller Instituttets Afghanistan opfølgingskonference 21. august 2021:

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING den 6. september 2021:
Efter Afghanistan: Kollaps af Vestens vrangforestillinger
kan være begyndelsen på en bedre verden

POLITISK ORIENTERING AUGUST 2021:

Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Download (PDF, Unknown)

Er Vesten i stand til at lære? Hvad Afghanistan behøver nu, af Helga Zepp-LaRouche

5. september (EIRNS) – NATO's katastrofale fadæse i Afghanistan, og dermed de sidste 20 års interventionspolitik, kunne næppe være mere dramatisk. Ikke blot det, at krigen blev tabt; det er paradigmatiske for hele spektret af det vestlige, liberale systems fejlløstager. Det fortjener derfor bifald, når Præsident Biden bekendtgør, at tilbagetrækningen fra Afghanistan markerer afslutningen på hele den æra, hvor amerikansk militærmagt brugtes med det formål at »omskabe« andre lande. Men hvis denne omlægning blot betyder, at man ikke længere vil beskæftige sig med de »endeløse krige« i sekundære områder, for at sætte alle kræfter ind mod de »nye udfordringer«, nemlig konfrontationen med Kina og

Rusland, så ville lektionen fra denne skammelige misere ikke være lært, men blot være skridt på vejen til en endnu mere endegyldig katastrofe. Såret er dog stadig friskt, chokket fra nederlaget ryster endnu hele den vestlige verden, så muligheden for en fuldstændig ny tilgang eksisterer.

Et projekt fra Brown University om undersøgelse af de amerikanske kriges omkostninger siden 11. september 2001, som nu får 20-årsjubilæum, har udregnet, at de samlede omkostninger for militæroperationerne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Somalia, Pakistan osv., har kostet 8 billioner dollars og at mindst en million mennesker har mistet livet. Deraf gik 2,3 billioner dollars til Afghanistan-krigen, 2,1 billioner til krigszonen Syrien/Irak, 355 milliarder til militære operationer i Libyen, Somalia osv., 1,1 milliarder til programmer for Homeland Security og 2,2 milliarder til den tilhørende understøttelse af amerikanske krigsveteraner, som gjorde tjeneste i disse krige, hvoraf et stort antal af dem lider under fysiske og psykiske mén. Mindst 15.000 amerikanske soldater og omkring lige så mange internationale NATO-tropper blev dræbt. Omkring 70 millioner mennesker er flygtninge pga. disse krige. Hundredetusinde soldater var udsendt, et ukendt antal af civilister mistede livet, en stor del af tropperne var hovedsageligt beskæftiget med at beskytte sig selv i fjendtlige omgivelser, hvis mennesker og kultur de forstod lige så lidt for 20 år siden, som de gør det nu, hvilket senest blev erkendt efter 2019, hvor Afghanistan-papirerne blev offentliggjort.

Den humanitære situation i Afghanistan er forfærdende. Ligesom direktøren for Verdens Fødevareprogram (WFP), David Beasley, som besøgte Afghanistan i den sidste uge af august måned, bekendtgjorde, sulter 18 millioner afghanere – mere end halvdelen af befolkningen – og fire millioner trues i den kommende vinter med døden, uden massiv

hjælp. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) frygter en medicinsk katastrofe, i lyset af et nærmest ikke-eksisterende sundhedssystem til COVID-pandemien, og at kun én million mennesker indtil nu er blevet vaccineret. Kan folk i Vesten blot tilnærmelsesvis forestille sig, hvilken lidelse den afghanske befolkning har måttet gå igennem i de sidste 40 års krig indtil det nuværende øjeblik – og stadigvæk må gå igennem nu?

I lyset af denne tragedie, som næsten overstiger ens forestillingsevne, er det derfor absurd, og bevidst vildledende, at man i konteksten af »endeløse krige« stadig taler om »Nation Building«. Hvad blev der opbygget, når halvdelen af befolkningen sulter? Hvis USA og de andre NATO-medlemmer blot havde brugt fem procent af deres militærbudgetter til at investere i den egentlige opbygning af Afghanistan, ville det aldrig være kommet til denne forfærdelige katastrofe.

Indtil videre er det ikke tydeligt, om en reel genovervejelse finder sted i USA og Europa. For dette ville ikke blot betyde, at man er villig til at »tale med Taliban«, men at man korrigerer hele præmissen for de sidste 20 års politik. Hvis Biden ærligt mener, at hele æraen med interventionskrige bør afsluttes, så må de amerikanske tropper endelig efterleve afstemningen i det irakiske parlament, som allerede forlangte deres tilbagetrækning i januar 2020. Så må de morderiske sanktioner fra USA's Caesar-lovgivning mod Syrien afsluttes, som indtil nu har bidraget til, at over 90 procent af befolkningen har en levestandard, der ligger under fattigdomsgrænsen, og, i en tid med pandemi, burde alle sanktioner mod lande, der er uden FN-mandat, stoppes, fordi de kun rammer de fattigste dele af befolkningen og ofte dræber dem.

Hvad USA og de europæiske nationer må gøre nu, hvis de nogensinde igen ønsker at have troværdighed, hvad angår »værdier« og »menneskerettigheder«, er at tilbyde

den afghanske regering, som nu er i gang med at blive dannet, reel støtte, derigennem at de f.eks. opbygger et moderne sundhedsvæsen. En af de ting, som i øjeblikket er tiltrængt, er et helt system af moderne udrustede sygehuse, sammen med et system til uddannelse af læger, medicinsk fagpersonale og et træningsprogram for unge mennesker, som kunne hjælpe med at gøre befolkningen bekendt med de nødvendige hygiejnetiltag i en pandemi, også i landområderne. Et sådant system kunne, gennem samarbejde med medicinske centre, forbindes med USA og Europa, ligesom dette allerede sker, på selektiv basis, i andre udviklingslande.

I lyset af hungersnøden ville et omfattende tilbud til understøttelse af landbruget være påtrængt, udover luftbroen, som David Beasley fra WFP opretter fra Pakistan, og som kan bringe fødevarer til Afghanistan. Hvis det skal forhindres, at landmændene af ren og skær nød igen begynder at dyrke opium, så må udviklingen af landbruget, som en integreret del af en generel, økonomisk genopbygning, finde sted. Den tidligere chef for FN's program for narkotikakontrol (UNDCP), Pino Arlacchi, har, gennem aftalen fra 2000 med Taliban, demonstreret, at afskaffelsen af narkotikaproduktion er mulig og i overensstemmelse med Talibans religiøse overbevisning.

Forudsat at Afghanistans suverænitet og den nye regering bliver respekteret fuldt ud og med garantier for, at en sådan hjælp til opbygningen af landbruget ikke vil blive sammenblandet med en politisk dagsorden, kunne forskellige pilotprojekter påbegyndes efter modellen fra Jawaharlal Nehrus Grønne Revolution i de regioner, som er villige til dette. I USA og Europa findes der engagerede unge og ældre landmænd, som gerne ville hjælpe med til at bidrage til en sådan fredsmission, således at landbrugsproduktionen i Afghanistan bliver forbedret og hungersnøden kan overvindes permanent. I lyset af de tilbagevendende tørker må sådanne programmer

naturligvis gå hånd i hånd med vandprojekter og et generelt vandforsyningssystem.

I første ombæring må det handle om at hjælpe den afghanske befolkning i en gigantisk nødsituation, som de ikke selv har forårsaget, og dette er kun muligt, når et tillidsgrundlag skabes med den nye regering, uanset alle ideologiske forbehold. Komitéen for modsætningernes Sammenfald foreslår derfor, at USA og de europæiske regeringer udpeger den person, som tidligere har bevist, at en sådan politik kan fungere, til koordinationen af et sådant hjælpeprogram – nemlig Pino Arlacchi. Det ville være en garanti for, at Afghanistans suverænitet respekteres og at det under ingen omstændigheder forsøges påtvunget den vestlige standard, da han allerede tidligere har vundet Talibans tillid.

En sådan ny politisk definition for Afghanistan betyder naturligvis også en fuldstændig afvisning af at tænke i geopolitiske kategorier, en frasigelse af forestillingen om politik som et nulsumsspil, hvor Kinas og Asiens opgang automatisk opfattes som Vestens nedgang. Den nye regeringschef, Abdul Ghani Baradar, har med sit besøg hos den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, signaliseret, at hans regering tilstræber et samarbejde med Kina og Afghanistans integrering i Den Nye Silkevej. Den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulov, har foreslået en international konference for landets økonomiske opbygning, hvor det skal diskuteres, hvilket projekter der må have absolut prioritet for at overvinde nødsituationen.

Hvis den vestlige verden har lært noget som helst fra årtusinde-nederlaget i Afghanistan, så må den ikke blot fordomsfrit samarbejde med Rusland, Kina og de centralasiatiske nabolande, Pakistan, Iran og Indien i Afghanistans opbygning, men også med hele Sydvestasien. Det er ikke sloganet: »afslut de endeløse krige«, der er idiotisk og som fik Tony Blair til at hidse sig op, men derimod Blairs

fremsatte politik for koloniale interventionskrige. De var ikke blot tåbelige, men kriminelle og morderiske, og har ødelagt livet for millioner af mennesker eller bragt dem ubeskrivelige lidelser, og deres arkitekter må stå til regnskab for dem.

Men når cyklussen af vold og hævn skal overvindes, så må en ny politik på dagsordenen: Det nye navn for fred er udvikling, som Pave Paul VI udtrykte dette. Afghanistan er stedet, hvor USA og Kina kan påbegynde en form for samarbejde, som kan repræsentere et babyskridt i retning af et strategisk samarbejde, hvor menneskehedens fælles mål rykkes i forgrunden, og deres virkeliggørelse i sidste ende repræsenterer den eneste måde, hvorpå menneskeheden endelig kan forhindres at ende i en atomkrig.

Annegret Kramp-Karrenbauer virker i hvert fald til intet at have lært af det »hårde nederlag«, når det eneste, der falder hende ind, er en opfordring til »større militær selvstændighed for EU«. »Manglen på egne evner«, som hun taler om, relaterer ikke kun til den manglende europæiske modstand mod den amerikanske ledende tilbagetrækning fra Afghanistan.

Hvis den vestlige verdens selvskabte nedgang skal stoppes, behøver vi en ærlig analyse af, hvorfor den neokoloniale, liberale samfundsmodel har slået fejl, og vi behøver frem for alt en renæssance af den humanistiske og klassiske kultur. Vores holdning i forhold til opbygningen af Afghanistan er testen, der viser, om vi er i stand til dette.

– fra Neue Solidarität

Rapport: Geo-økonomiens daggy – udvidelsen af Bælte & Vej til Afghanistan

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien
koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i
Sverige (www.brixsweden.org)

Billede: Afghanistan omfavnes af, og kan forbindes til, to af
Bælte- og Vej-Initiativets vigtigste korridorer: den grønne
Kina-Pakistan-økonomisk Korridor, og den gule Kina-
Centralasien-Vestasien. De foreslåede ruter i lilla, der
krydser Afghanistan, viser, hvordan det kunne lade sig gøre.
Billede t.v. BRIX, t.h. Flickr J. McDowell

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien
koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i
Sverige (www.brixsweden.org)

Den hastige tilbagetrækning af amerikanske, britiske og andre
NATO-tropper fra Afghanistan efter 20 år med en forfejlet
»krig mod terror« har potentialet til at blive et vendepunkt i
retningen af en ny verdenspolitisk ære. Sammenligningerne med
amerikanske troppers tilbagetrækning fra Saigon (Vietnam) i
1975 er noget upræcise. Der findes nu en ny mekanisme og
sammenslutning af regionale og globale magter villige til at
bringe fred, stabilitet og økonomisk udvikling til
Afghanistan, med udarbejdede planer langs Bælte- og Vej-
Initiativet (BVI). Sammenligningen burde nærmere være med
Berlinmurens fald i 1989, hvilket betyder, at en forfærdelig
æra potentielt set går mod enden, og at en ny indvarsles i
verdenspolitikken, som omvælter årtier og århundreder af
ødelæggende nulsums- og geopolitik, »great games« og krig.

Hvis denne nye situation håndteres roligt og klogt, har den potentialet til at opnå fred gennem økonomisk udvikling og samarbejde til gensidig fordel. Nøglen til denne nye politik er integrationen af Afghanistan ind i Bælte- og Vej-Initiativet. Selvom der er store farer ved den kaotiske situation, som NATO har efterladt sig i Afghanistan, må hovedpunktet på dagsordenen for et hvert freds- og forsoningsinitiativ indeholde en genopbygning af økonomien.

Efter 20 års militære operationer af USA, Storbritannien og deres allierede, og med mindst 71.000 civile dræbte i både Afghanistan og Pakistan, blev disse tropper hastigt trukket tilbage i juli og august i dette år. Taliban, det påståede mål for Afghanistan-krigen og den hovedsaglige opposition til NATO og den vestligt støttede regering, udvidede deres kontrol over hver eneste del af landet. Imens de vestlige medier var fyldt med panikslagne reportager om Talibans hurtige stormløb i mange dele af landet, havde mere nøgterne tænkere i Kina, Rusland, Pakistan, Iran og mange centralasiatiske nationer, og selv i Indien, travlt med at arrangere et væld af diplomatiske træk, både for at kontrollere situationen, og få Taliban og den afghanske regering i Kabul til at snakke om fred og forsoning.

Det kinesiske statsrådsmedlem og udenrigsminister, Wang Yi, besøgte allerede i juli flere centralasiatiske hovedstæder for at diskutere situationen. Shanghai Cooperation Organisation (SCO), der inkluderer alle de overnævnte nationer, samt andre eurasiske nationer, afholdt et møde den 14. juli med sine udenrigsministre om Afghanistan i Dushanbe, hovedstaden i Tadsjikistan. Wang Yi udtalte ved mødet, at grundet den hastige tilbagetrækning af USA's og NATO's tropper, »står Afghanistan igen overfor en alvorlig skillevej, som enten fører mod krig eller mod fred, kaos eller stabilitet«. Han fremlagde et initiativ med fem punkter, hvoraf det tredje punkt var »samarbejde for at fremme en forsoningsproces, som kan sikre, at ingen borgerkrig udvikler sig i horisonten – i

overensstemmelse med princippet: »afghansk-ledet og afghansk-ejet«.» Alle nabolande til Afghanistan har noget at vinde og tabe i situationen, og har indflydelse på visse afghanske fraktioner og grupperinger, hvilket gør dem til nyttige mæglere for fred og forsoning. Det femte punkt opfordrede SCO til at bidrage til fred og genopbygning af Afghanistan. SCO bør gøre aktivt brug af eksisterende samarbejdsmekanismer indenfor økonomi, handel, kultur og andre områder, for at støtte Afghanistan i udbygningen af sin kapacitet for uafhængig udvikling, og opnåelsen af sand og varig udvikling. Integrationen af Afghanistan i regionale, økonomiske udviklingsplaner og -strukturer vil sikre varig fred.

Ingen fred uden udvikling

Det er dette sidste punkt, som blev forsømt i de sidste 20 år, imens fokuset kun var rettet mod brugen af militær- og sikkerhedsforanstaltninger, hvilket har haft ødelæggende konsekvenser for nationen og regionen. I følge visse vurderinger har USA brugt 2,2 billioner dollars på denne krig, imens de samlede udgifter for amerikanske krige siden 11. september 2001 er oppe på 6,4 billioner dollars. Næsten intet af dette blev brugt til at opbygge infrastruktur, huse, hospitaler, skoler, energiproduktion eller vandforsyningssystemer. Dette er seks gange så meget som Kina investerede i BVI siden 2013. Men Kina har bygget tusindvis af kilometer af jernbaner og veje, kraftværker, havne, lufthavne, vandforsyningssystemer, over hele Eurasien og i Afrika. Dette er grunden til, at den nuværende situation i Afghanistan kunne blive vendepunktet i den nutidige historie i forhold til filosofien bag og udarbejdelsen af fred gennem økonomisk udvikling frem for militærmagt.

Afghanistan og BVI

I modsætning til dens tidligere rolle som en stødpudezone mellem de russiske og britiske imperier i det geopolitiske »store spil«, ligger Afghanistan perfekt til at

kunne blive broen mellem det nordlige Eurasien og det sydlige Asien, og mellem Østasien og Vestasien. Det er klemmt inde mellem to af BVI's hovedkorridorer, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) syd for dens grænse og Silkevejskorridoren fra Kina til Centralasien, Iran og Tyrkiet nord for dens grænse.

Formelt blev Afghanistan en del af BVI i maj i 2016 i sammenhæng med et besøg af Afghanistans administrerende overhoved, Dr. Abdullah Abdullah, i Kina i maj måned 2016, hvor de afghanske og kinesiske udenrigsministre underskrev et forståelsespapir om samarbejde indenfor BVI. Det afghanske udenrigsministerium udtalte på dette tidspunkt, at »i betragtning af dets beliggenhed som korsvej mellem Central-, Syd- og Sydvestasien er Afghanistan godt placeret for et partnerskab med Kina og til at forbindes med regionerne langs BVI«. Afghanistan blev også et medlem af den Asiatiske Infrastruktur- og Investeringsbank i 2017. Men på grund af situationen i landet, og det åbenlyse fjendskab mellem USA og Kina, blev ingen fælles infrastruktur eller andre projekter sat i gang.

Interessant nok lykkedes det Kina at inkludere BVI som en del af FN's mission i Afghanistan, og i artikel 34 af FN's sikkerhedsråds resolution nr. 2344 fra 2017 står, at de »påskønner og opfordrer til yderligere anstrengelser for at styrke processen for regionalt, økonomisk samarbejde, herunder tiltag for at muliggøre regionale forbindelser, handel og transit, inklusive regionale udviklingsinitiativer som Bælte- og Vej-Initiativet og det 21. århundredes Maritime Silkevejsinitiativ samt regionale udviklingsprojekter.«

Næsten et år før USA's og NATO's tilbagetrækning fra Afghanistan opnåede Wang Yi en konsensus for ni punkter ved indvielsen af Mødet mellem den kinesiske og de centralasiatiske udenrigsministre den 16. juli 2020. Her er det tredje punkt bemærkelsesværdigt, hvor der står, at

parterne vil gøre en indsats for at »skabe en synergi mellem Bælte- og Vej-Initiativet og de centralasiatiske landes udviklingsstrategier, udvide handel og sørge for flere fælles idéer og konkrete skridt for udviklingen af Silkevejen for Sundhed og den Digitale Silkevej.« I det ottende punkt, som omhandler Afghanistan, står der: »Kina og de centralasiatiske lande støtter alle freds- og forsoningsprocessen i Afghanistan, og er klar til at spille en konstruktiv rolle i at opfordre til intra-afghanske forhandlinger, genoprettelsen af fred og stabilitet, fremskyndelsen af økonomisk genopbygning i Afghanistan og styrkelsen af regionalt samarbejde.«

Et andet vigtigt skridt var den fælles udtalelse fra Den fjerde, trilaterale dialog mellem Kinas, Afghanistans og Pakistans udenrigsministre i juni måned 2021, hvor det blev understreget at »de tre parter igen bekræftede, at de vil udbygge samarbejdet under Bælte- og Vej-Initiativet, Den regionale, økonomiske Samarbejdskonference (RECCA), Processen i Istanbul »Asiens Hjerte« (HoA/IP) og andre regionale, økonomiske initiativer.« Forbindelsen mellem Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) og Afghanistan var et nøgleelement i denne dialog.

RECCA, som er nævnt i dette fælles dokument, er et initiativ, som blev igangsat af Afghanistans udenrigsministerium for at samle alle de forskellige forbindelses- og udviklingskorridorer, der forbinder Afghanistan med dens naboer og de større regioner. De har udgivet flere studier om disse korridorer, samt hvordan de vil gavne Afghanistan og forøge stabilitet og sikkerhed i landet, samt hele regionen.

Så, planen er at bygge flere udviklingskorridorer til transport, energiproduktion, og olie og gas gennem Afghanistan. Flere af projekterne er beskrevet af RECCA. Et af dem er CASA-1000, det centralasiatiske og sydasiaske regionale marked for elektricitet. Turkmenistan er et land

rigt på naturgas. Iran, ligeså, er rigt på naturgas og begge leverer strøm til Afghanistan.

Afghanistan er afhængig af at dets nabolande leverer elektricitet, kapaciteter som ikke er blevet opbygget de sidste 20 år. CASA-1000 inkluderer Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan og Pakistan under ét elforsyningsnet. TAP-500 er et andet elektrisk kabel som forbinder Turkmenistan, Afghanistan og Pakistan. Der er TAPI, den turkmenske, afghanske, pakistanske og indiske gasrørledning, som angiveligt blev støttet af USA og NATO, men denne blev brugt som et geopolitisk redskab for at sikre sig, at de centralasiatiske lande og de gas- og olierige lande afholdte sig fra at samarbejde med Rusland, Iran og Kina, og få deres naturgas udefra, da de er lande uden kystlinje.

Så, idéen var, at forbinde Turkmenistan direkte med Afghanistan, Pakistan og Indien, og få naturgassen derfra. Men dette er, i sig selv, et meget nyttigt projekt og hjælper også med at forbinde Pakistan og Indien gennem en fælles interesse. Men det udelukker ikke at bygge en gasrørledning til Rusland eller til Kina eller gennem Iran. Virkeligheden får imidlertid det sidste ord, og korridoren med naturgasrørledningen mellem Turkmenistan, Centralasien og Kina er blevet en af de mest vitale gasrørledninger i Asien. Iran, Pakistan og Indien havde også deres planer for en »Fredens Rørledning«, hvilket iranerne byggede hele vejen til Zahedan på grænsen til Pakistan; men presset fra USA tillod ikke Pakistan at følge op på dette projekt. Yderligere, bidrog konflikten mellem Pakistan og Indien til at stoppe dette projekt. Så, der er ingen konflikt mellem disse forskellige olie- og gasrørledninger, hvis geopolitikken skubbes til side, og økonomiske og sociale overvejelser tager dennes sted.

I dag er der intet i vejen for, at Pakistan kan drage fordel af at samarbejde med begge. Nødvendigheden for elektricitet

for alle lande, herunder Indien og Kina, er så enormt, at det kun kan imødekommes med mere end én rørledning.

Der er også, blandt disse infrastrukturprojekter, De fem nationers Jernbane (Kina, Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan, Iran) og korridoren fra Peshawar (Pakistan) til Kabul og til Dushanbe. En anden korridor går fra Peshawar til Kabul til Mazar-e-Sharif og ind i Turkmenistan. Der er en række jernbaner, som blev bygget fra nabolandene; som Iran, der blot sidste år færdiggjorde jernbanen fra Khaf og Mashhad i Iran til Herat i det nordvestlige Afghanistan. En korridor skulle også videreføres fra Tadsjikistan til Kunduz. Mange regionale jernbaner når fra nabolandene til Afghanistans grænsebyer, men stopper så der, fordi de ufærdige forbindelser mangler inde i Afghanistan selv. I 2016 ankom et tog fra Xinjiang i Kina til Hairatan i det nordlige Afghanistan, som passerede gennem Kasakhstan og Usbekistan. I 2019 blev en fragtforbindelse oprettet langs denne rute til Kina. Derfor burde det at bygge de manglende forbindelser i Afghanistan, blive til omdrejningspunktet for genopbygningsplanerne.

I februar dette år blev en strategisk aftale mellem Pakistan, Afghanistan og Usbekistan underskrevet for konstruktionen af en jernbane på 573 km fra Mazar-e-Sharif via Kabul til Peshawar (Pakistan). Den vil blive forbundet med den eksisterende Termez (Usbekistan) som krydser over til Mazar-e-Sharif (i Afghanistan), der åbnede i januar 2012. Denne strækning muliggør en direkte forbindelse mellem Pakistan og den usbekiske hovedstad, Stashkent. De tre lande skrev i fællesskab under på et forslag i december 2020 for planer, som søger et lån til projektet fra globale finansinstitutioner på 4,8 milliarder dollars. Efter forlydende har både Verdensbanken, Den asiatiske Udviklingsbank, Den europæiske bank for genopbygning og Udvikling, Den europæiske Investeringsbank, Den islamiske Udviklingsbank, Den asiatiske infrastruktur- og

Investeringsbank (AIIB) og Det internationale Finansselskab (International Finance Corp.) vist interesse for projektet. Strækningen vil også blive forbundet med den 112 km lange grænsestrækning fra Atamyrat (Turkmenistan) til Aqina til Andkhoy, og forbinde Turkmenistan med Peshawar.

Omringet af BVI-projekter

Alle Afghanistans naboer deltager aktivt i BVI. CPEC, BVI's flagskib, og den mest avancerede af BVI-korridorerne, er et vigtigt middel til at bringe BVI til Afghanistan.

Kinas forhold til Centralasien har udviklet sig i en positiv retning, specielt efter Xi Jinpings iværksættelse af BVI i 2013. De centralasiatiske nationer, hvor af tre deler grænse med Afghanistan, har tilpasset deres nationale udviklingsplaner til BVI. Ikke kun er deres handel med Kina vokset enormt, men mange infrastruktur- og landbrugsprojekter er nu integrerede dele af BVI og samarbejdet med Kina. SCO, som til at begynde med var en sikkerhedsorganisation, har nu udviklet sig til et redskab for økonomisk samarbejde. Den fælles kommission for formidlingen af international Vejtransport er en af SCO's vigtige platforme, specielt hvad infrastruktur angår. Der er flere initiativer for Kina og Centralasien, såsom Den regionale sino-kirgisiske Samarbejdsplan (2015-2020), Kasakhstans lyse Vej-Initiativ, Tadsjikistans nationale udviklingsstrategi 2030 og Usbekistans nye udviklingsstrategi.

Hvad den regionale sammenknytning angår, er Kinas Xinjiang-region (uyghurenes autonome region) forbundet med tre hovedkorridorer i BVI. Disse er CPEC, Den nye Silkevej og Den eurasiske Korridor. Men for at have en effektiv sammenknytning er der brug for en opgradering af transport- og energiinfrastrukturen i Kinas nabolande, for at kunne følge med den hurtige udvikling af Kinas egen økonomi og den hurtige forøgelse i handlen mellem Kina og Europa.

Iran, som deler en lang grænse med Afghanistan i vest, har i årevis også konsolideret dets forhold til Kina og BVI, men allervigtigst ved at skrive under på Aftalen for det omfattende strategiske Partnerskab i marts 2021, hvilket sætter en ramme for handel, økonomisk og strategisk samarbejde, der er uden sidestykke og vil fortsætte de næste 25 år. Iran har også stærke økonomiske bånd til Afghanistan og har, som nævnt ovenfor, for nyligt udvidet en vigtig jernbane fra Khaf i det østlige Iran til Herat i Afghanistan.

Rig på mineraler

Afghanistan er rig på sjældne jordarter og andre metaller såsom litium, beryllium og tantal og andre stoffer, der er nødvendige for moderne elektronik og højteknologiske produkter. Afghanistan har også meget store jern- og kobberminer.

En god ting, som USA's agentur for geologiske Undersøgelser foretog, var en omfattende undersøgelse af næsten hele det afghanske territorium for at finde de forskellige aflejringer af særlige mineraler og mineraler, som ikke er olie. Studiet blev fuldendt i 2016 og er blevet opdateret flere gange siden da.

Kobberaflejringerne i Mes Aynak er nogle af de største i Asien. Et kinesisk konsortium (China Metallurgical Group) vandt kontrakten for at udvikle denne mine og udvinde kobber i 2007. Dog var der to store problemer med arbejdet. Et af dem var et sikkerhedsproblem. Områderne, hvor det kinesiske firma arbejdede, blev angrebet af militante grupper i flere ombæringer. Det andet problem har med forarbejdelsen af kobberet at gøre, hvilket krævede en investering i konstruktionen af et kraftværk på 500-megawatt og en jernbane for at bringe kullet fra den nordlige del af landet, og at fragte det udvundne kobber var også nødvendigt. Mangel på vand, som er nødvendigt for minedrift, var også et andet

problem. Dette betød at projektets omkostninger, som et resultat af sådanne investeringer, ville være højere end forventet. Dette betød at forventede afkast, både for det kinesiske firma og den afghanske regering ikke var så store, som de først blev skønnet. Dette førte til en stridighed, som ikke er løst endnu, men hvis sikkerhedssituationen stabiliseres, og udviklingskorridorerne bygges, vil energi og transport være til rådighed til lettere at gøre brug af disse miner.

Vandmangel

Afghanistan var en frodig have for mange århundreder siden; men på grund af periodiske, langsigtede klimaforandringer og også alle de konflikter, som har indhyllet Afghanistan, samt den manglende udvikling, så er Afghanistan temmelig tørt. I Afghanistan har blot 67% af befolkningen adgang til drikkevand, ikke nødvendigvis vand fra vandhanen. Mange har kun adgang til drikkevand via brønde. I 2004 var dødelighedsraten 25% i Afghanistan for børn under fem år, hvilket er et forfærdeligt højt niveau; men halvdelen af dødsfaldene er relaterede til vandbårne sygdomme – så, det at levere vand er et umiddelbart spørgsmål om liv og død for mange, samt er essentielt for økonomisk udvikling.

Afghanistan har et stort antal floder, såsom Helmand-floden, Amu Darya-floden, Kabul-floden, Logar og Banjshir, samt flere andre mindre floder. Fordi de afhænger meget af at sne smelter i bjergene, har de store udsving på årstiderne, og nogle af floderne tørrer sågar ud i sommeren og efteråret. Vandbudgettet i Afghanistan skønnes til at være 55-75 milliarder kubikmeter om året. Det er cirka, hvad ægypterne får fra Nilen hvert år; men ægypterne får det bogstaveligt serveret på et fad. Men i Afghanistan, på den anden side, for at være i stand til at gøre brug af så meget som muligt af dette vandbudget – det vil sige, i stedet for at det løber ud eller fordamper – er der brug for at opbygge et kæmpe kontrolsystem af vandinfrastruktur.

Et vigtigt punkt, i forhold til fødevarer-sikkerhed, er problemet med opiumdyrkning, som var forsvundet, da Taliban sad på magten før 2001, men som kraftigt voksede efter at USA og NATO tog kontrollen. Afghanistan er blevet til kilden for 80% af hele verdens opium- og heroinproduktion. Da Taliban overtog hovedstaden, Kabul, den 17. august, erklærede de at de endnu engang vil udrydde opiumopdyrkingen.

De menneskelige ressourcer

I følge statistik fra 2021 ligger Afghanistans befolkning på 39 millioner mennesker, herunder tre millioner flygtninge, mest i Iran og Pakistan. Men den forbløffende faktor er at 46% af befolkningen i Afghanistan er under 15 år; og kun 2,5% af befolkningen i Afghanistan er over 65 år gamle. Så, omkring 80% af det afghanske folk er under 30 år gamle, hvilket er en meget, meget ung befolkning. Og selvfølgelig har disse enorme aspirationer og krav. Det forventes, at denne befolkning på 37 millioner vil være fordoblet i år 2050.

Koncentrationen af befolkningen i Afghanistan er syd og nord for den centrale bjergkæde. Så, disse må forbindes gennem udviklingskorridorer, således at alle de forskellige, afghanske befolkningsgrupper, samt ressourcer, kan knyttes sammen – både vand og andre ressourcer – for at skabe en økonomisk enhed. Dette vil naturligvis bidrage til at forbinde Afghanistan til de omkringliggende nationer, for at skabe en endnu større økonomisk enhed.

Hvad den umiddelbare støtte via Bælte & Vej burde være, er genopbygningen af Afghanistans infrastruktur, for at skabe den nødvendige økonomiske platform, således at de millioner af unge afghanere får muligheden for at forbedre deres færdigheder og deres produktivitet for at drage nytte af naturressourcerne og landet for at profitere og blive i stand til at deltage i den internationale handel.

Vejen frem

Den 28. juli 2021 mødtes Wang Yi med delegationen, ledt af chefen for Talibans afghanske politiske Kommission, Mullah Abdul Ghani Baradar, som var på besøg i Tadsjikistan. Selvom en stor del af diskussionen beskæftigede sig med det fremtidige perspektiv for forsoning, fred, stabilitet, og at forhindre terrorgrupper i at bruge Afghanistan som base for angreb mod Kina og andre nabolande, var økonomisk udvikling og genopbygning nøgleelementer i de to parter diskussion. Baradar understregede, at den afghanske side håber at Kina vil være mere involveret i Afghanistans freds- og forsoningsproces, og spille en større rolle i fremtidig genopbygning og økonomisk udvikling. Det afghanske Taliban vil også selv gøre en indsats for at fremme et miljø for investeringer.

Ironien her er, at det selvsamme Afghanistan, som var omdrejningspunkt for geopolitik, pludselig kunne blive til springbrættet til en ny æra for et samarbejde om gensidig vinding, frem for politiske nulsumsspil. Økonomisk samarbejde er vejen til både sikkerhed og velstand for alle nationer, særligt Afghanistan, hvis befolkning har lidt så skrækkeligt i næsten 40 år. Det er på rette tid nu at bringe Afghanistan på Bælte & Vej mod fred. Denne nuværende krise bærer en gunstig lejlighed med sig, præcis som Berlinmurens fald skabte en mulighed for en ny og retfærdig verdensorden. Desværre blev den mulighed i 1989 spildt. Verden har ikke råd til at spille endnu en sådan enestående mulighed.

En ny æra efterlyser:

Vil fredeligt samarbejde erstatte imperiets regimeskifte-krige? Schiller Instituttets ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche den 2. september 2021

HARLEY SCHLANGER: Hej jeg er Harley Schlanger. Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er den 2. september 2021.

Helga, du har i de seneste uger gentagne gange understreget, at vi nu befinder os på det punkt, hvor et faseskift finder sted i verden. Vi så noget af en anerkendelse heraf forleden dag i præsident Bidens kommentarer, at æraen med at indsætte militæret til regimeændringer er forbi. Hvor står tingene så, hvad angår dette spørgsmål om et skifte til en ny æra?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er mange forskellige reaktioner – først og fremmest synes jeg at det er ganske bemærkelsesværdigt, at præsident Biden ikke alene erklærede, at Afghanistan-missionen var slut, men hele æraen med "nationbuilding". Nu skal det ord ses lidt nærmere efter, for det, som disse mennesker kalder "nationbuilding", har intet at gøre med national opbygning eller opbygning af en nation. Det er en slags syllogisme for regimeskifte, humanitær intervention, at forsøge at omdanne fremmede lande efter en militær intervention i henhold til værdisystemet i det

liberale Vesten, og det er meget klart, at den model er helt og aldeles mislykket. Der er faktisk en generel erkendelse af, at dette er tilfældet, 20 års krig for ingenting, eller faktisk med mange døde mennesker, mange mennesker fordrevet, men der er endnu ikke nogen reel erkendelse – jeg mener, der er forskellige reaktioner. For eksempel er det, som jeg lige nu er mest bekymret for, at selvom det er klart, at USA, briterne, NATO generelt, vil opgive disse intervenserende krige, som Afghanistan, Irak, muligvis endog Syrien, så er det desværre en ændring de foretager for at koncentrere sig om de virkelige konkurrenter, nemlig Rusland og Kina, og især Kina; og et skift til Stillehavet.

Hvis det nu er den eneste lektie, vi har lært af denne katastrofe, er vi ikke meget bedre stillet, fordi målet eller tanken om, at Vesten kan dæmme op for Kinas fremgang, er en idé, der er lige så dømt til at mislykkes som Afghanistan-krigen, men med endnu større konsekvenser; for, som vi ser omkring konflikten med Taiwan, er potentialet for at en sådan konfrontation kan føre til en atomkrig desværre meget stort. Og adskillige militære ledere og også andre personer har for flere måneder siden advaret om, at denne fare er meget høj. Jeg synes absolut ikke vi burde have dette, men det er stadig på dagsordenen.

Når man ser på situationen i Afghanistan som sådan, er der også meget, meget forskellige reaktioner. Briterne er fuldstændig hysteriske over, at Biden ikke rådførte sig med dem, og at han ikke informerede dem; der er nu artikler i {Financial Times} og i {New York Times}, der sidestiller Biden med Trump. Jeg finder dette meget – hvis situationen ikke var så alvorlig, ville jeg næsten grine og synes det var meget ironisk. De beskylder nu Biden nu for at være pro-irsk, anti-britisk. Så alt dette foregår. Så briterne er generelt hysteriske, fordi de ved, at det såkaldte "Global Britain" uden USA bare er to tomme ord uden noget bag.

Så, naturligvis, det amerikanske militær, der er nogle

mennesker i militæret, og der er faktisk en gruppe, som er dannet omkring Petraeus, tror jeg, der bebrejder Biden, at dette var den største fejl, at USA skulle være blevet der for evigt. Nu er det "betonhovederne", som vi ville have kaldt dem i forbindelse med Berlinmurens fald, "{Betonköpfe}": de mennesker, der ikke er villige til at lære noget uanset hvad. Men der er også, vil jeg sige, ærlige militærfolk, der deltog i dette, og de er fuldstændig rådvilde, fordi de ikke rigtigt forstår, hvad der gik galt og så videre.

Så der er alle disse forskellige reaktioner, og jeg synes, at det, der stadig absolut mangler, er en grundlæggende erkendelse og analyse af, hvad der gik galt: Hvorfor er der denne vestlige indsats for at omdanne verden i henhold til "retten til at beskytte", humanitær intervention, at pålægge lande, der har en helt anden kultur, såkaldt vestligt demokrati på. Briterne var for den sags skyld ikke i stand til at erobre Afghanistan i det i det 19. århundrede med tre forsøg; Sovjet var ikke i stand til at gøre det, og nu har NATO og den stærkeste militære magt på planeten, USA, heller ikke været i stand til at gøre det. Så måske burde man én gang for alle lære den lektie, at ideen om humanitære interventioner og forsøg på at pålægge vestlige værdier ikke virker. Det er den første lektion, men det er bare det første trin, og det andet trin må naturligvis være, hvad der skal sættes i stedet? USA brugte 2 billioner dollars på Afghanistan i 20 år. 'Council on Foreign Relations' hævder tilmed, at det var \$ 2,3 billioner; Tyskland brugte i alt 18 mia. Euro, og resultatet er forfærdeligt.

Hvad er resultatet? Afghanistan har nu 14 millioner mennesker, der er udsat for sult, ifølge David Beasley, lederen af Verdens Fødevareprogram, 500.000 fordrevne, 4 millioner er i fare for at dø i år, hvis der ikke sker en større ændring i politikken, herunder fødevarehjælp. Så dette er et forfærdeligt resultat. Disse penge var naturligvis meget dårligt givet ud.

Så jeg mener, at hvad der virkelig kræves, og dette er en appel til vores seere om at hjælpe med at foranledige dette, hvad der virkelig kræves, er en grundlæggende analyse af, hvad der gik galt i Afghanistan, men også i Irak, Syrien, Libyen og alle de andre større indgreb, for medmindre man først har klarhed om det, kan man ikke rette fejlene....

SCHLANGER: Der er så mange ironier her, jeg vil bare pege på et par: Den ene er mennesker der siger, at vi skal beholde tropper derude, vi burde ikke have forladt landet, for ISIS og al-Qaeda kommer til at dukke op igen – ISIS og al-Qaeda har været der førhen; de er der stadig! Mens vi havde tropper, var de der stadig. Så tanken om, at flere tropper simpelthen betyder, at de klamrer sig til tanken om, at der kan være en militær løsning, og det har meget at gøre med de enorme mængder af penge, der ender med at gå i hænderne på 'Beltway-konsulenterne' og så videre.

Den anden ting, jeg finder aldeles ironisk, er mennesker der siger: "Vi skulle have været blevet for at forsvare det afghanske folks rettigheder". Altså, som du påpeger, er der millioner som trues af sult, og alligevel tilbageholder de samme mennesker, der siger at vi skal "forsvare" dem, økonomiske midler! Man har, tror jeg, en rapport om mængden af pengemidler, der tilbageholdes fra Afghanistan.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg mener, at den amerikanske centralbank tilbageholder 9 milliarder dollars i aktiver tilhørende Afghanistan, og de hævder at de tilbageholder de disse penge, fordi de ikke anerkender Taliban som den legitime regering. IMF tilbageholder 400 millioner dollars i form af 'special drawing rights'. Så dybest set kommer det ned til økonomisk krigsførelse. Og Taliban har på den anden side meget klart givet udtryk for, at de vil etablere et fuldgældigt finanssystem. Og Taliban er muligvis ikke, hvad nogle ville ønske – tydeligvis ikke. Men på dette tidspunkt kommer den virkelige terrortrussel ikke fra Taliban, den kommer fra ISIS, al-Qaeda og andre terrorgrupper, som straks vil fremstå som en

langt større trussel, hvis Taliban bliver kastet ud i kaos af denne økonomiske krigsførelse.

Så Taliban har meget tydeligt givet udtryk for, at de er meget interesserede i økonomisk genopbygning af landet, og det er også den eneste måde: Vores holdning – og vi havde fremsynet til at afholde en meget omfattende begivenhed med Schiller Instituttet den 31. juli, der foreskrev præcis hvilken form for genopbygning og økonomisk program der er behov for, og det er stadig hovedtrækkene for, hvad der må gøres. Så jeg synes, det er meget godt og interessant, at den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulov, kræver at disse indefrosne aktiver frigives som det første skridt. Jeg tror, at den tyske deltagelse i ikke alene den humanitære bistand, men også i det der kaldtes udviklingsbistand – som var visse projekter, der nu er afbrudt – skal fortsætte! Det er dumt: Det værste, man kan gøre lige nu, er at øge den økonomiske ustabilitet i et land, hvor halvdelen af befolkningen går sulten i seng hver dag. Det kan kun føre til kaos, og terroristerne vil vinde, for den, der ønsker at destabilisere situationen, får meget lettere ved det, hvis folk er på sultegrænsen.

Kabulov forlangte også, at der blev afholdt en øjeblikkelig international konference for at diskutere, hvilke former for udviklingsprojekter der vil være nødvendige for at vende den alvorlige økonomiske udvikling, og det kan jeg kun tilslutte mig: Vi har allerede grundlæggende i grove træk præciseret den slags projekter, korridorer, infrastruktur. Og frem for alt skal vi starte med at opbygge et moderne sundhedsvæsen, for bortset fra sulten er Afghanistan naturligvis – som alle andre lande – ramt af COVID-19-krisen. Og hvis man derfor fra vestlig side ville vise et tegn på god vilje, ville det bedste være, at vi tilbyder bygningen af flere moderne hospitaler, uddannelsesprogrammer for læger, sygeplejersker, unge mennesker, der kan hjælpe med det; og at vi er villige til at samarbejde med Rusland, med Kina, Pakistan, Indien og de

centralasiatiske nabolande i denne stabilisering og reelle opløftning af Afghanistans økonomi som det allerførste trin i henhold til princippet "fred er lig med udvikling". Disse mennesker, der nu er så foruroligede over, at dette er Vestens største fiasko, burde, snarere end bare at fortsætte de geopolitiske manipulationer, virkelig ændre sig! Økonomisk samarbejde – og Ikke militære operationer – er det der vinder freden. Det vil være vores kraftfulde intervention i den kommende periode.

SCHLANGER: Bare for at gå lidt længere, har vi Blinken, der udtaler, at militæret har fejlet, og at vi nu er nødt til at gå over til diplomati. Det efterlader et meget åbent spørgsmål: CIA-direktør William Burns gjorde i bogen, *The Back Channel: A Memoir of American Diplomacy and the Case for Its Renewal*, faktisk opmærksom på, at diplomatiet er blevet ofret for idéen om at bruge militærmagt og udtalte en meget interessant erklæring om, at USA handlede mere som den britiske kolonitjeneste end den traditionelle amerikanske udenrigstjeneste. Men samtidig ser det ud til, at Blinken fortsætter med at presse på med 'Omdrejningspunkt til Asien', og i stedet for at arbejde med Kina, hvilket ville være den indlysende pointe som du efterlyste, ser det stadig ud til, at der er en militær opbygning i det Sydkinesiske Hav; idéen om et "asiatisk NATO" – hvad er din fornemmelse af, hvor tingene står med dette?

ZEPP-LAROUCHE: Som jeg sagde, hvis den eneste lektie man har lært er at lægge disse intervenserende krige i de såkaldt små lande bag sig, for at koncentrere sig om de store, nemlig Rusland og Kina, er der ikke opnået noget væsentligt. Og hvad jeg finder meget interessant, er erklæringen fra hr. Alexander Lomanov, chefforsker ved Primakov-instituttet i det russiske videnskabsakademi, der i forbindelse med Afghanistan grundlæggende diskuterer kollapset af USA's såkaldt "bløde magt". Jeg finder dette meget interessant, for der var tydeligvis i Den kolde Krig, umiddelbart i efterkrigstiden,

Tyskland og Japan, de tidligere fjender – af geopolitiske årsager – et skifte på et bestemt tidspunkt for at muliggøre genopbygning af disse to tidligere fjender. Og Tyskland og Japan nød begge en relativ velstand som følge af dette skifte.

Ingen af de såkaldte småstater, der blev ødelagt af disse militære indgreb, er blevet genopbygget. Irak er stadig en katastrofe, Syrien befinder sig i en frygtelig situation, især på grund af de igangværende imperialistiske sanktioner; Libyen er stadig et totalt rod; Yemen sulter. I Afghanistan er halvdelen af befolkningen nu udsat for at sulte. Nu skal der være velstand!

Og chefen for Primakov-Instituttet peger på, at manglen på, eller den manglende evne til at skaffe velstand til disse små lande er den egentlige flaskehals. Det er derfor, at Kina er så meget mere attraktiv for alle disse udviklingslande, for hvis man har valget mellem enten at være 'USA's hangarskib i Stillehavet' eller at nyde infrastrukturudvikling, så er svaret meget klart: Alle disse lande vil hellere gå med til den kinesiske tilgang, end med USA, der bare lægger vægt på militæret.

Så jeg mener, at Vesten må have en seriøs refleksion over hvorfor ideen om en unipolær verden, med EU som underordnet partner i det angloamerikanske 'særlige forhold', er slut. Og jeg synes at Burns-bogen, som du nævnte, har denne interessante idé; en indrømmelse af, at USA's unipolære rolle var en kortsigtet, midlertidig rolle og i sagens natur ikke kan opretholdes.

Og jeg synes, at Vesten for alvor må skifte gear, gå tilbage til ideen om udvikling – reel udvikling. For eksempel havde man i 1950'erne og 60'erne FN's udviklingsår, hvor tanken var, at man hvert tiende år ville gennemgå situationen med ideen om at overvinde underudvikling af udviklingslandene for altid, og det må tilbage på bordet. Og så skal vi have et nyt paradigme, hvor geopolitisk konfrontation skal erstattes med

ideen om samarbejde. Verden er så fuld af problemer, at selvom der er økonomisk udvikling i Kina, i asiatiske lande, i europæiske lande, i USA, for at løfte verden ud af sin nuværende frygtelige tilstand, vil det tage mange, mange år med internationalt samarbejde, og forhåbentlig bliver menneskeheden voksen, og lærer at leve sammen med forskellige sociale systemer, respektere hinandens suverænitet og leve i fred! Vi er ikke dyr, du ved, vi er ikke bjørne eller ræve eller andre dyr, der bliver sultne og derefter bliver rovdyr på den andens bekostning. Vi er mennesker, og sammen kan vi befolke rummet, vi kan udrydde fattigdom, vi kan finde et svar på ethvert problem, hvis vi arbejder sammen til det fælles bedste! Og jeg tror, at det skift skal finde sted.

Jeg ved, at det ligger meget langt fra, hvad folk nu betragter som deres motivation, men det er artens fremskridt, så at sige, som må finde sted, hvis vi virkelig vil have en lys fremtid.

SCHLANGER: Et andet område, hvor geopolitikken igen har rejst sit grimme ansigt, er Ukraine, hvor Ukraines præsident har besøgt Washington. Der tales om, at et "aggressivt Rusland" skal lære dem en lektie. Dette vil fortsætte med at dukke op. Hvor står Europa med hensyn til dette? Vil Europa fortsætte med at gå sammen med NATO og USA om dette, eller vil der komme et brud?

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er visse udsagn, for eksempel fra Michel fra Det Europæiske Råd, andre der siger, at hele denne tilbagetrækning fra Afghanistan, den kaotiske tilbagetrækning uden at informere de allierede, at der er meget kritik af Biden, hvordan tilbagetrækningen blev udført. Og ganske vist var der nogle ting, der ikke ligefrem var heroiske, og nu siger nogle mennesker, at man ikke kan stole på USA mere, og at Europa derfor må hævde sig. Se, på den ene side tror jeg det er sandt, igen, at USA ikke ligefrem har været samarbejdsvillig med Europa som ligeværdige partnere, og man

skal trække sine konsekvenser ud fra det. Men på den anden side er det ikke godt, hvis man erstatter unipolær domineret geopolitik med en multipolær geopolitik – man skal af med geopolitikken. Og jeg tror, □□at det skridt stadig kræver noget arbejde, men det er præcist, hvad Schiller Institutet forsøger at sætte på dagsordenen internationalt, at man skal have en anden opfattelse af, hvad udenrigspolitik handler om: nemlig at man skal arbejde i den andens interesse, hvis man vil tilgodese sin egen interesse.

SCHLANGER: Det er klart, at det du taler om som et program for global økonomisk udvikling især vil appellere til unge, der ser på, hvad de ønsker at gøre med resten af deres liv. Men der er en kæmpe stor bestræbelse på at indfange de unge i Green New Deal og få dem til at vende sig imod den ældre generation, vende sig mod teknologi. Denne grønne sygdom er nu overalt. Hvad er de seneste indikationer på, hvor slemt det går?

ZEPP-LAROUCHE: Der er mange stemmer fremme om, at det berømte Glasgow COP26-møde den 1.-12. november i Skotland vil fejle, og det er grundlæggende fordi, det står meget klart, at EU og også Biden-administrationen brugte dette samarbejde om klimaændringer for på en eller anden måde at få Rusland og Kina og udviklingslandene ombord. Disse lande er ikke dumme. I betragtning af at der har været et sammenbrud af alt samarbejde, da John Kerry netop tog til Kina for med Wang Yi at diskutere kinesisk-russisk samarbejde om klimaforandringer, kom Wang Yi med et meget interessant svar. Han sagde, at samarbejdet om klimaforandringer ikke kan være en oase i ørkenen. Det betyder, at der skal samarbejdes på mange områder, ikke kun det der lokker Kina til sin egen selvdestruktion, hvilket klart er det, Green Deal ville medføre. Derefter sagde den nye kinesiske ambassadør i USA Qin Gang, at forholdet mellem USA og Kina befinder sig på et historisk tidspunkt, og at det absolut ikke må drives til en ny kold krig og derudover.

Russerne har heller aldrig sagt meget klart, at de uenige i hele denne IPCC-fortolkning af klimaændringer, men de facto bygger de atomkraftværker, de bygger kulværker, ligesom Kina. Indien har klart afvist COP26. Og altså, hvad unge mennesker hellere burde indse end at falde for denne propaganda, som tusinder af forskere modsætter sig; vi havde en meget god repræsentation på en af Schiller Instituttets konferencer, den 26.-27. juni, med repræsentanter for forskere fra Italien, Schweiz, Holland, Tyskland, USA, Sydafrika, mange andre lande. Hvis jeg var en ung person, ville jeg virkelig tænke over, hvor vi står? Vi står foran afslutningen på et helt system. Fordi det vi ser, med hensyn til at Vesten ikke lykkes med at nå deres mål; hvis man dertil lægger kulturkrisen – er man ung, tror man måske ikke nødvendigvis, at det er en krise, men det er det. Det faktum, at den amerikanske levealder falder for fjerde år i træk, det er den stærkeste økonomiske indikator for et kollapsende system: selvmordsraterne, stofmisbruget, skoleskyderier, hele ideen om at du skal spørge små børn, om de vil være en dreng eller en pige: jeg mener, at disse børn er alt for små til at have ideen om konsekvenserne af, hvad det vil sige at have disse diskussioner; alene diskussionerne, endsige de medicinske konsekvenser. Så der er en hel masse ting, der går galt i vores nuværende samfund, og hvis man stiller det i modsætning til Kina; altså, nogle mennesker i Vesten vil flippe ud og sige, at dette er endnu et bevis på Kinas diktatur. Men efter hvad Kina støtter, og jeg tror, det er Xi Jinping personligt, vil de begrænse den tid, som unge kan se eller spille spil på internettet til tre timer om ugen, med det argument, at børn og studerende bør koncentrere sig om deres uddannelse og ikke spille deres tid med spil. Og de sammenligner spil med en åndelig afhængighed og sammenligner det direkte og bevidst med afhængigheden af opium under opiumskrigen, da Kina var under angreb i 1800-tallet. Og de siger, at grunden til at de gør det er, at de ønsker at have et samfund med ingeniører, forskere, lærere, kunstnere og ikke spilmisbrugere.

Jeg synes, at dette er det absolut rigtige at gøre, for som hele legaliseringen af stoffer, der er i fuld gang i USA, har det en meget negativ effekt på sindets kognitive kræfter. Og hvis man bare ser på disse forskellige udviklinger, tror jeg, at det er meget klart, hvilket system der vil overleve, hvilket system der opløser sig selv. Så folk burde ikke blive oprørte over Kina, de skulle hellere rette op på det idioti, der begås i Vesten.

SCHLANGER: Jeg tror, at når Tony Blair taler om det "imbecile" ønske om at afslutte de endeløse krige, bør det være klart, hvem de egentlige tåber er, og de mennesker der fremmer denne politik, bør ikke have lov til at lave politik. Måske skulle vi have et spillelokale til folk som Blair og redde de unge fra det.

Helga, et sidste spørgsmål melder sig så omkring spørgsmålet om, hvor denne ting begyndte? Hvorfra startede det nuværende engagement i Afghanistan? Og dette har at gøre med, at vi stadig ikke har fået den rigtige historie om, hvad der skete den 11. september. Schiller Instituttet sponsorerer en konference den næstkommende weekend, om en uge fra denne lørdag. Vil du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Vi har udgivet en hvidbog om, hvorfor krigen i Afghanistan skulle afsluttes, dette var i 2010, fordi selve definitionen på hvorfor den krig blev startet i første omgang var baseret på en løgn. Løgnen var, at 11/9 blev begået af bin Laden; Taliban gav tilflugt til bin Laden i Afghanistan, og derfor var man nødt til at straffe Taliban for at have gjort det. Se, den historie var latterlig fra begyndelsen, for da 11/9 skete, traf det sig tilfældigt, at min afdøde mand, Lyndon LaRouche, gav et direkte transmitteret interview til et radioprogram i Utah med radiovært Jack Stockwell. Og jeg kan huske det, fordi da nyheden kom, var der nogen som lagde et stykke papir på Lyns skrivebord om, at World Trade Center lige var blevet angrebet, og uden nogen form for anden avis eller rapport sagde han: Se, dette kunne

ikke have været gjort uden medvirken fra korrupte, kriminelle elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. For han vidste fra sit arbejde med SDI, at luftforsvaret i USA er sådan, at man aldrig kunne have gjort det fra en hule i Afghanistan, hvor en skægget bin Laden sad og ledede indsatsen. Det var en teknisk umulighed, medmindre man havde noget samarbejde. Og nu har vi den kommende 20-årsdag for 11. september, og der er sagen naturligvis den ufærdige undersøgelse af Saudi-Arabiens rolle, hemmeligholdelsen af ☐det fra ☐visse elementer i USA. Og jeg tror, ☐at det er noget der skal afsløres, fordi denne krig blev startet på et forkert grundlag og kunne derfor aldrig lykkes. Og hvis man virkelig vil have et paradigmeskift, så er det det der absolut må rettes op på. Der er de 3.000 familier til ofrene for World Trade Center, Pentagon og Flight 93, som stadig fører retssag mod den saudiske regering om det. Så det bliver emnet for vores næste konference på lørdag 8 dage.

SCHLANGER: Folk bør gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside for at tilmelde og registrere sig for at deltage. Helga, jeg tror vi er løbet tør for tid, men jeg vil gerne takke dig for at være med i dag, og vi vender tilbage i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, på gensyn i næste uge, og deltag i vores indsats.

Schiller

Instituttets

Afghanistan opfølgningskonference 21. august 2021: Fremskynd de økonomiske projekter; Tal med regeringen under dannelse

Resumé:

21. august (EIRNS) – Schiller Instituttet var vært for en international webcast i dag, "Nu, mere presserende end nogensinde: Afghanistan – mulighed for en ny epoke for menneskeheden", der samlede talere med bred erfaring fra seks nationer – USA, Tyskland, Pakistan, Canada og Italien. Tre hovedtemaer blev berørt gentagne gange i dialogen: Kast paradigmet for "endeløse krige" helt bort, tal med den nye afghanske regering, der er undervejs, og få gang i økonomiske projekter.

Talerne var Zepp-LaRouche – grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, oberstløjtnant Ulrich Scholz (pens.) (Tyskland), en militær og filosofisk ekspert; Pino Arlacchi (Italien), tidligere chef for FN's kontor for narkotikakontrol (1997-2002), nu professor ved Sassari University; Hassan Daud (Pakistan), administrerende direktør, Khyber Pakhtunkhwa 'Province Board of Investment'; Ray McGovern (USA), tidligere CIA-analytiker og medstifter af 'Veteran Intelligence Professionals for Sanity' (VIPS), og Nipa Banerjee (Canada), professor ved Universitetet i Ottawa. Et spørgsmål blev taget op af Khalid Latif, direktør for 'Center for Pakistan og International Relations' (COPAIR).

Her er Helga Zepp-LaRouches indledende bemærkninger:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig hilse på jer, uanset hvor I måtte befinde jeg. Faktisk finder jeg det ret tilfredsstillende og interessant, at vi for præcis tre uger siden her på denne kanal havde et seminar om situationen i Afghanistan. På det tidspunkt sammenlignede jeg situationen – med hensyn til dens betydningsfuldhed – med Murens fald i 1989, som var begyndelsen på enden af Sovjetunionen. Jeg sagde, at det måske ikke er helt så stort som Sovjetunionens sammenbrud, men det der sker i Afghanistan er af samme karakter, fordi det er enden på et system. Nu er jeg ikke sikker på, hvor mange mennesker der fandt, at denne beskrivelse var akkurat, men blot få dage senere havde man det meget pludselige sammenbrud af den afghanske hær. Taliban overtog begivenhederne, der stadig er temmelig kaotiske for nuværende. Så i en vis forstand er alt det, som vi sagde for tre uger siden, om hvad der må gøres, hvad der skal være løsningen – en økonomisk integration af Afghanistan i Bælte- og Vejinitiativet, der forener de allerede udviklede projekter mellem CPEC [Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor], Khyber-passet til Centralasien – alt dette er stadig helt sandt. Så da dette skete, indtraf der en utrolig opstandelse. Der var diskussioner, som for eksempel da CDU's kanslerkandidat i Tyskland, Armin Laschet, sagde, at dette er den værste krise i NATO siden dens begyndelse. Andre mennesker talte om Saigon 2021, og udtaler, at dette er Vestens absolutte fiasko.

Jeg tror, at denne diskussion vil fortsætte, fordi en hel masse spørgsmål melder sig. Hvorfor var der sådan et sammenbrud af hæren? Hvorfor kæmpede hæren ikke? Hvorfor tog efterretningstjenesterne så grundigt fejl? Hvad fremkom der om USA's og de europæiske regerings manglende evne til at tage hånd om deres egne soldater, endsige de afghanske medarbejdere, der har hjulpet under opholdet igennem 20 år, at evakuere dem? Det hele er i bevægelse.

Jeg mener, at vigtigheden af at presse på for en hurtig økonomisk udvikling er af allerstørste betydning, fordi Afghanistan allerede er blandt de ti fattigste lande i verden. Det er ramt af en frygtelig tørke. Hver tredje i Afghanistan er underlagt fødevaresikkerhed. Så har vi en pandemi, naturligvis. Så det værste der kunne ske er, at nogle kloge mennesker – eller ikke så kloge mennesker – i Vesten tænker i baner af økonomisk krigsførelse, og siger: "OK, den militære mulighed er tabt, fordi man ikke kan vinde i Afghanistan; det er blevet demonstreret af briterne, Sovjetunionen og nu NATO; man kan ikke vinde militært i Afghanistan. Så hvorfor bruger vi ikke økonomisk krigsførelse"? Og begyndelsen på handlingen kunne udvikle sig til dette; nemlig, at USA har indefrosset den afghanske regerings aktiver, som er omkring 9 milliarder dollar i Federal Reserve og andre amerikanske banker. Heraf er omkring 1,2 milliarder dollars i guldreserver, og der er omkring 300 millioner dollars i form af udenlandske reserver. Den tyske regering har afskåret al humanitær bistand. Lige nu er faren, at Vesten – i denne utroligt skrøbelige situation – beslutter at rejse et militært oprør kombineret med økonomisk krigsførelse i håb om at skabe kaos, så Taliban vil forsvinde, eller hvad som helst. Dette skal vi diskutere. Jeg mener, at dette ville være den største tåbelighed, man overhovedet kan tænke sig.

Jeg er meget glad og taknemmelig for de andre paneldeltagere, der mødes her, fordi jeg synes, at vi straks har brug for at etablere ideen om, at den eneste måde man kan rette op på situationen er at tilbyde bistand til den nye regering i Afghanistan. Jeg forstår, at nogle af Taliban-lederne og også tidligere præsident Karzai, Abdullah Abdullah og forskellige andre kræfter samles i Kabul i dag for at diskutere dannelsen af en regering. Jeg tror, at dette skal stabiliseres, og at der ikke må tænkes i geopolitik, for som vi diskuterede det i det første panel for tre uger siden, på den ene side har man krisen i Afghanistan; men dette er en afspejling af et meget dybtliggende problem i den måde, som Vesten har ført disse

endeløse krige på – Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libyen; listen er meget lang, hvilket reflekterer hvorvidt denne politik er levedygtig? Eller om Afghanistan ikke snarere er 'Mene Tekel', 'skriften på væggen', 𐎠𐎵𐎧𐎡𐏁𐎧𐎠𐎡𐏁 på væggen i Belshazzar. Nogle af jer – Ray McGovern er jeg sikker på – kender dette smukke digt af Heinrich Heine om Belshazzar. Er mon Afghanistan 'Mene Tekel' for hele den vestlige civilisation? Og er det ikke på høje tid at ændre disse aksiomatiske antagelser om Rusland, om Kina, om Bælte- og Vejinitiativet? Fordi tilbuddet om samarbejde er der stadig og; fra kineserne, fra russerne. Så jeg mener vi virkelig står i en utrolig dramatisk situation, præcis som vi diskuterede det for tre uger siden, men i mellemtiden har begivenhederne vist, at vores diskussion var absolut forudseende.

Geo-økonomiens æra bryder frem: udvidelse af Bælte- og Vejinitiativet til Afghanistan

af Hussein Askary, bestyrelsesmedlem af Belt and Road Institute in Sweden (BRIX) og Schiller Instituttets Sydvestasien Koordinator.

På engelsk:

The hasty withdrawal of U.S., British and other North-Atlantic Treaty Organization (NATO) troops from Afghanistan after 20 years of failed “war on terrorism” can potentially become an inflection point towards a new era in world politics. The

comparisons with the withdrawal of U.S. troops from Saigon, Vietnam in 1975 is somewhat inaccurate. There is now a new mechanism and constellation of regional and global powers willing to bring peace, stability, and economic development to Afghanistan with well-defined plans along the Belt and Road Initiative. The comparison should rather be with the fall of the Berlin wall in 1989, which means that a terrible era is potentially ending and a new one is ushered into world politics, overturning decades and centuries of destructive zero-sum geopolitics, "great games" and wars.

If calmly and wisely approached, this new situation has the potential of reaching peace through economic development and win-win cooperation. The key to this new policy is the integration of Afghanistan into the Belt and Road Initiative (BRI). While there are great risks embedded in the chaotic situation left by NATO in Afghanistan, any peace and reconciliation initiative should contain the reconstruction of the economy as the main item on the agenda.

Following 20 years of military operation by the U.S., Britain and their allies, and with at least 71,000 civilians killed in both Afghanistan and Pakistan, these forces were hastily withdrawn in July and August of this year. The Taliban, the purported target of the Afghanistan war and main antagonists of NATO and the Western-backed government, expanded their control over every part of the country. While Western mass media was filled with panicked reporting about the rapid onslaught of the Taliban in many parts of the country, cooler heads in China, Russia, Pakistan, Iran and many Central Asian and even India were busy arranging a flurry of diplomatic moves to both contain the situation and get the Taliban and the Afghani government in Kabul to talk peace and reconciliation.

The Chinese State Councilor and Foreign Affairs Minister Wang Yi visited several Central Asian capitals in July already to discuss the situation. The Shanghai Cooperation Organization

(SCO) which includes all the above nations plus other Eurasian nations, held a meeting of its foreign ministers on Afghanistan on July 14 in Dushanbe, capital of Tajikistan. Wang Yi said at the meeting, that due to the hasty withdrawal of the U.S. and NATO troops, "Afghanistan is once again faced with the grave challenge of moving toward war or peace, chaos or stability". He proposed a five-point initiative, the third point of which was to "working together to boost a reconciliation process to ensure that no-civil war scenario develops. In line with the principle of "Afghan-led and Afghan-owned". All neighboring countries of Afghanistan have a stake in this situation and have influence on certain Afghani factions and groups, making them a suitable broker of peace and reconciliation. Point five urged the SCO to contribute to peace and reconstruction in Afghanistan. The SCO should make active use of existing cooperation mechanisms in economy, trade, culture and other fields to support Afghanistan in enhancing its capacity for independent development and achieving genuine and sustainable development. Integrating Afghanistan into regional economic development plans and structures will insure durable peace.

No peace without development

It is this this latter point, which was neglected in the past 20 year, while the focus was placed only on the use of military and security measures that have had devastating consequences on the nation and. According to certain estimates, an incredible US\$ 2.2 trillion was spent on this war, while the overall cost of the U.S. wars since 9/11, 2001, has reached US\$ 6.4 trillion. Almost none of that was used to build infrastructure, housing, hospitals, schools, power or water management systems. This is 6 times the amount China invested in the BRI since 2013. But China has built thousands of kilometers of railways and roads, power plants, ports, airports, water management systems, across Eurasia and Africa. It is for this reason the current case of Afghanistan could

become an inflection point in current history concerning the philosophy and achievement of peace through economic development rather than military force.

Afghanistan and the BRI

Contrary to its previous position as a buffer zone between the Russian and British Empires in the geopolitical Great Game, Afghanistan is perfectly positioned to become a bridge between northern Eurasia and South Asia, and between East Asia and West Asia. It is squeezed between two of the main BRI corridors; The China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) to the south of its border, and The China-Central Asia-Iran-Turkey New Silk Road Corridor to its north.

Afghanistan formally joined the BRI in May 2016 during a visit by Chief Executive of Afghanistan, Dr. Abdullah Abdullah to China, in May 2016, in which the Afghan and Chinese Foreign Ministers signed a memorandum of understanding on cooperation under the BRI. The Afghan Foreign Ministry stated then that “given its location at the crossroads of Central, South, and Southwest Asia, Afghanistan is well placed to partner with China and connect to the wider region via BRI.” Afghanistan also became a member in the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), in 2017. However, due to the situation in the country, and obvious U.S.-China antagonism, no infrastructure or other projects were launched jointly.

Interestingly, China managed to include the BRI as part of the United Nations mission in Afghanistan, and article 34 of the 2017 UN Security Council Resolution 2344 states that it “welcomes and urges further efforts to strengthen the process of regional economic cooperation, including measures to facilitate regional connectivity, trade and transit, including through regional development initiatives such as the Silk Road Economic Belt and the 21st-Century Maritime Silk Road (the Belt and Road) Initiative, and regional development projects.”

Almost one year ahead of the U.S. and Nato withdrawal from Afghanistan, Wang Yi reached a nine-point consensus at the Inaugural China-Central Asian Countries Foreign Ministers' Meeting on July 16, 2020. Of interest here are point three, which states that the parties will make more efforts to "synergize the Belt and Road Initiative and the development strategies of Central Asian countries, expand trade and provide more common ideas and concrete actions on the development of a Silk Road of Health and the Digital Silk Road". Point eight, which concerns Afghanistan stated: "China and Central Asian countries all support the peace and reconciliation process in Afghanistan and stand ready to play a constructive role in promoting intra-Afghan negotiation, restoring peace and stability, advancing Afghan economic recovery and strengthening regional cooperation."

In another important development, the joint statement of the Fourth China-Afghanistan-Pakistan Trilateral Foreign Ministers' Dialogue in June 2021, stressed that "the three sides reaffirmed that they will deepen cooperation under the Belt and Road Initiative, Regional Economic Cooperation Conference (RECCA), "Heart of Asia" Istanbul Process (HoA/IP) and other regional economic initiatives." Connectivity between the China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) and Afghanistan was a key element in this dialog.

RECCA, which is mentioned in this joint statement, is an initiative launched by the Foreign Ministry of Afghanistan to agglomerate all the different connectivity and development corridors connecting Afghanistan to its neighbors and larger regions. It has published several studies on these corridors and how they will benefit Afghanistan and enhance stability and security in the country and the larger region.

Putting Afghanistan on the Belt and Road to Peace and Prosperity

So, the plan is to build a number of development corridors for transport, power, and oil and gas through Afghanistan. There are a number of the projects outlined by the RECCA. One of them is the CASA-1000, the Central Asia South Asia regional electricity market. Turkmenistan is a natural gas-rich country. Iran, too, is a natural gas-rich country and both of them provide power to Afghanistan.

Afghanistan is dependent on its neighbor countries to provide its electricity, which has not been built in the past 20 years. CASA-1000 includes Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Pakistan as one electric grid. The TAP-500, another electric power line connecting Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan. There is the TAPI, the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India Gas Pipeline, which was backed allegedly by the United States and NATO, but this was used as a geopolitical tool to make sure that the Central Asian countries and the gas- and oil-rich countries avoid working with Russia and Iran and China to get their natural gas outside because they are landlocked countries.

So, the idea was to connect Turkmenistan directly to Afghanistan, Pakistan, and India, and get the natural gas from there. But this is, in itself, a very useful project, and it also helps to connect Pakistan and India through mutual interest. But it does not exclude building gas pipelines to Russia or to China or through Iran. But reality has its final say, and the Turkmenistan-Central Asia-China natural gas corridor has become one of the most vital gas supply lines in Asia. Iran, Pakistan and India also had their "Peace Pipeline" plans, which the Iranians built all the way to Zahedan on the border with Pakistan. But pressure from the United States did not allow Pakistan to pursue the project. In addition, the conflict between Pakistan and India stopped that project. So, there is no conflict between these different oil and gas pipelines if geopolitics are pushed aside and economic and social considerations are adopted instead.

Today, there is no contradiction between Pakistan benefiting from cooperating with both. The energy requirements of all countries, including India and China are so enormous, that it takes more than one pipeline to meet.

There is also among these infrastructure projects the Five-Nation Railway (China-Kyrgyzstan-Tajikistan-Afghanistan-Iran), and the corridor from Peshawar (Pakistan) to Kabul and to Dushanbe. Another corridor goes from Peshawar to Kabul to Mazar-e-Sharif and into Turkmenistan. There are a number of railways which were built from the neighboring countries; like Iran, which just last year completed the railway from Khaf and Mashhad in Iran to Herat in the northwest of Afghanistan. A corridor should also extend from from Tajikistan to Kunduz. Many regional railways reach the border towns of Afghanistan from the neighboring countries but then stop there, because the missing links are all within Afghanistan itself. In 2016, a train, arrived from Xinjiang in China into Hairatan in northern Afghanistan passing through Kazakhstan and Uzbekistan. In 2019, a freight line was established along this

route to China. Therefore, building the missing links inside Afghanistan should become the focus for the reconstruction plans.

In February of this year a strategic agreement between Pakistan, Afghanistan and Uzbekistan for building a 573 km railway from Mazar-e-Sharif, via Kabul to Peshawar, Pakistan, was signed. It will connect with the existing Termez, Uzbekistan – Mazar-e-Sharif cross-border line, which opened in January 2012. This line offers a direct link between Pakistan and the Uzbek capital of Tashkent. The three countries had jointly signed a proposal in December 2020 for plans to seek a \$US 4.8bn loan for the project from global financial institutions. Reportedly, the World Bank, the Asian Development Bank, European Bank for Reconstruction and Development, European Investment Bank, Islamic Development Bank, the Asian Infrastructure Investment Bank and the International Finance Corporation have all expressed interest in the project. The line will also connect with the 112km Atamyrat, Turkmenistan, – Aqina – Andkhoy cross-border line, linking Turkmenistan with Peshawar.

Surrounded by BRI projects

All the neighbors of Afghanistan are actively involved in the BRI. The CPEC, the flagship of the BRI and the most advanced of the BRI corridors is an important vehicle for bringing the BRI into Afghanistan.

China's relationship to Central Asia has been evolving into a positive direction, especially after the initiation of the BRI by President Xi Jinping in 2013. The Central Asia nations, three of which share borders with Afghanistan, have adapted their national development plans to the BRI. Not only their trade with China has grown massively, many infrastructural and agro-industrial projects are now integral to the BRI and cooperation with China. The SCO, which initially was a security organization, has evolved into an economic

cooperation vehicle. The Joint Commission on Facilitation of International Road Transport is one of the important platforms of the SCO, especially on infrastructure matters. There are several China-Central Asian initiatives such as the Sino-Kyrgyz Regional Cooperation Plan (2015-2020), Kazakhstan's Bright Road Initiative, Tajikistan's national development strategy 2030 and Uzbekistan's new development strategy.

Concerning connectivity, China's Xinjiang (Uyghur Autonomous Region) is connected to three main Belt and Road Corridors. These are the CPEC, New Silk Road, and the Eurasian Corridor. But to have an effective connectivity, there is need to upgrade the transport and power infrastructure of China's neighbors to match the fast development of China's own economy and rapid increase in China-Europe trade.

Iran, which shares long borders with Afghanistan to the west, have also consolidated its relationship to China and the BRI for years, but most emphatically through signing the Comprehensive Strategic Partnership agreement in March 2021, which is an unprecedented economic, trade and strategic cooperation framework extending for 25 years. Iran has also strong economic ties to Afghanistan, and as mentioned above, recently extended an important railway from Khaf in eastern Iran to Herat in Afghanistan.

Mineral wealth

Afghanistan is rich with rare-earth and other metals like lithium, beryllium and tantalum and others that are necessary for modern electronics and high-technology products. Afghanistan also has very large iron and copper mines.

One good thing the U.S. Geological Survey (USGS) did, is a large-scale survey of almost the entirety of the Afghan territories to figure out the different deposits of special minerals and non-oil minerals. The study was completed in 2016 and has been updated several times since then.

The Mes Aynak copper deposit is one of the largest in Asia. A Chinese consortium (China Metallurgical Group) won the bid for developing this mine and producing copper in 2007. However, there were two major problems for pursuing the work. One was the security problem. The Chinese company sites were attacked by militant groups several times. The other problem concerns processing the copper, which required investing in building a 500-Megawatts coal-fired power plant, and a railway to bring coal from the northern part of the country and shipping the produced copper was also necessary. Lack of water, necessity for mining, was also another issue. That meant that the cost of the project as a result of such investments, would be higher than estimated. This meant that expected revenues both for the Chinese company and Afghan government were not as high as first estimated. This led to a dispute which is not resolved yet. But if the security situation is stabilized, and the development corridors are built, the power and transport will be available to utilize these mines more easily.

Water shortage

Afghanistan was a lush garden many centuries ago; but due to periodical long-term climate changes and also all the conflicts that engulfed Afghanistan and the lack of development much of Afghanistan is quite arid. In Afghanistan, only 67% of the population has access to drinking water, not necessarily tap water. Many have access to drinking water only through wells. The mortality rate in 2004 in Afghanistan for children below the age of five, was 25%, which is a tragically high level. But half of the mortality is related to waterborne disease—so, providing drinking water is a matter of life or death immediately for many, as well as being critical for economic development.

Afghanistan has a number of rivers like the Helmand River, the Amu Darya River, the Kabul River, the Logar and Panjshir, and several other small ones. Because they depend much on snow melting on the mountains, they have large seasonal

fluctuations and some of them even dry up in the summer and fall of the year. The water budget of Afghanistan is estimated to be 55-75 billion cubic meters per year. This is approximately what the Egyptians get in the Nile River annually. But the Egyptians get it literally served on a platter. But in Afghanistan, however, to be able to utilize as much as possible of this water budget; that is, instead of it running off and evaporating, there is need to build a massive water management infrastructure system.

One important point in terms of food security is the problem of opium cultivation, which had disappeared under Taliban control prior to 2001, but which increased dramatically under U.S. and NATO control. Afghanistan has become the source of 80% of the opium and heroin in the whole world. It needs support to convert the opium production into food production. The Taliban, upon taking over the capital Kabul on August 17, declared that they will once again eradicate opium cultivation.

Human Resources

The population of Afghanistan is 39 million people, according to 2021 statistics, including three million refugees, mostly in Iran and Pakistan. But the amazing factor is that 46% of the population of Afghanistan are below the age of 15 years. And only 2.5% of the population of Afghanistan are above the age of 65. So, we have around 80% of the Afghani people are below 30 years of age, which is a very, very young population. And of course, it has enormous aspirations and demands. This population of 37 million is projected to double by 2050.

The concentration of the population in Afghanistan is to the south and to the north of the central mountain barrier. So, this has to be bridged through development corridors in order to connect all the different groups of Afghani population and resources—both water and other resources—together, to create one economic unit. This will naturally contribute to

connecting it to the surrounding nations, to create an even larger economic unit.

What the initial support through the Belt and Road should be, is for the reconstruction of the infrastructure of Afghanistan to create the economic platform necessary to enable all those millions of young Afghans to increase improve their skills and their productivity to utilize the natural resources and land to gain profitability and be able to participate in international trade.

The way forward

On July 28, 2021, Wang Yi met with the visiting delegation led by head of the Afghan Taliban Political Commission Mullah Abdul Ghani Baradar in Tianjin. While much of the discussion dealt with the future perspectives of reconciliation, peace, stability and preventing terrorist groups from using Afghanistan as a base to attack China and other neighbors, economic development and reconstruction were key elements of the two sides discussions. Baradar emphasized that the Afghani side hopes that China will be more involved in Afghanistan's peace and reconciliation process and play a bigger role in future reconstruction and economic development. The Afghan Taliban will also make its own efforts toward fostering an enabling investment environment.

The irony here is that the same Afghanistan, which was a pivot of geopolitics, could suddenly become the springboard to a new era of win-win cooperation rather than zero-sum game politics. Economic cooperation is the gateway to both security and prosperity for all nations, especially Afghanistan the people of which have suffered incredibly in the past 40 years. It is the right time now to put Afghanistan on the Belt and Road to peace. This current crisis carries within it a great opportunity, exactly as the fall of the Berlin Wall presented an opportunity for a new and just world economic order. Unfortunately, that 1989 opportunity was squandered. The world

cannot afford to lose another such a unique opportunity.

*In an international conference held on July 31st by the International Schiller Institute, this author and several current and former government officials and nongovernmental think-tank experts presented a wide range of possibilities for reconciliation and reconstruction option for Afghanistan in the context of the BRI.

Artiklen er fra BRIX's hjemmeside.

Ny dokumentar: Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk af Peter Møller

Udgivet af LaRouche-organisationen i USA den 17. august 2021.

Hvordan kineserne lærte om økonomisk udvikling fra Det amerikanske System, der var promoveret af Lyndon LaRouches organisation, som amerikanerne har glemt.

18. august 2021 – I går udgav LaRouche-Organisationen en ny dokumentar med titlen: „Genoplivelsen af det Amerikanske System med kinesiske Karaktertræk“, som er et bidrag til at få USA til at deltage i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BVI) og endelig løsrive sig fra det britisk centrerede, geopolitiske system. Videoen viser hvordan dette ikke blot er det rigtige at gøre, men at BVI er baseret på de samme principper der

ligger til grund for det der historisk er kendt som det 'Amerikanske System' – hvis USA afviser BVI, ville det dermed afvise sin egen historiske identitet.

Videoen begynder med fejringen af hundredårsjubilæet for Uafhængighedserklæringen i Philadelphia i 1876, som var centralt i udbredelsen af det Amerikanske System til resten af verden. Den viser adskillige eksempler på dette – blandt andet i Kina – og hvordan det Britiske Imperium manøvrerede for at stoppe denne eksistentielle trussel til deres maritimt dominerede kontrol over verdens begivenheder, ved at spille alle de nationer, som deltog i det, ud mod hinanden – en konflikt der er nu er kendt som 1. Verdenskrig.

Videre viser den genoplivelsen af det Amerikanske System, først med livsværket af Sun Yat-sen – grundlæggeren af det moderne Kina – og hvordan Deng Xiaoping – efter ødelæggelsen forårsaget af 2. Verdenskrig, den kinesiske borgerkrig og kulturrevolutionen – i hvert fald implicit, videreførte Suns vision for Kina, som derefter begyndte at udvikle sig til en moderne, industriel nation.

Med sammenbruddet af Sovjetunionen begynder Lyndon og Helga LaRouche en kampagne for Den eurasiske Landbro og opfinder navnet 'Den nye Silkevej'. Dette program, baseret på idéerne fra Henry C. Carey og det Amerikanske System, blev vedtaget af det kinesiske lederskab og genkendes i dag i af Bælte- og Vejinitiativets omsiggribende succes.

Men spørgsmålet forbliver: Vil USA blive en del af dette "Amerikanske System"-initiativ, eller vil det afvise sin egen historiske identitet og fortsætte sin underdanighed til en britisk centreret, geopolitisk ideologi, der allerede er ved at bringe verden tættere og tættere på en krig, som kun få ville overleve længe nok til at berette om? Det kapitel er stadig ikke nedskrevet – et kapitel som vi alle spiller en mulig rolle i.

Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Resumé på engelsk her, afskrift på dansk nedenunder:

Resumé:

Aug. 17 (EIRNS)—The dramatic developments surrounding the Taliban takeover of Kabul is not the end of the world, as the Western media hysterically claims, the head of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche emphasized in her weekly Schiller Institute webcast this morning. Rather, it is very good that 40 years of war in Afghanistan is ending, because that has opened the possibility of integrating Afghanistan into a regional economic perspective, through China's Belt and Road Initiative, in which reconstruction can begin. We must take this opportunity to bring stability and economic development to the Afghan people, she argued. Russia, China and the Central Asian nations are cooperating on this endeavor; it is time Europe and the United States join in.

But! This does require a complete change in approach, she noted. The failure of this regime-change war, and the previous ones since WWII, stand exposed. The war was wrong from the beginning, as the continuing investigation by the 9/11 families into who was responsible for the September 11, 2001 attacks are uncovering, and as Lyndon LaRouche warned on the very day the attacks occurred. More needs to be done. And there was never a viable war plan.

Some Western political leaders are reacting thoughtfully. German CDU chancellor candidate Armin Laschet stated that this was the biggest failure of NATO, ever. Danish Foreign Minister Jeppe Kofod called for reflection and soul-searching. Helga Zepp-LaRouche pointed out the special responsibility that the U.S. has, in President John Quincy Adams' words, to not go abroad in search of monsters to destroy.

Now, as presented in the July 31, 2021 Schiller Institute video conference, "Afghanistan: A Turning Point in History after the Failed Regime-Change Era," there is a potential for a new era of real nation-building in Afghanistan, and the rest of the world, if the Western nations cooperate with the Chinese-led Belt and Road Initiative, along with Afghanistan's neighbors, and drop their geopolitical goals of preventing China and Russia from playing leading roles in the world. Many Afghan development plans are already on the drawing boards, and there is great humanitarian need, starting with building a modern health system, other infrastructure and agricultural alternatives to opium production. There will be great pressure on the Taliban from the outside, with offers of economic development contingent upon how they act.

The last section of the interview was about the purpose and results of the August 14, 2021 video conference "On the 50th Anniversary of Lyndon LaRouche's Stunning Forecast of August 15, 1971: So, are you finally willing to learn economics?" sponsored by the LaRouche Legacy Foundation (LLF).

Those watching were urged to watch and spread both that LLF video conference, and the Schiller Institute video conference on peace through development for Afghanistan. Don't stand on the sidelines while history is being made.

Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Link: Videokonference: På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971:

Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi? Lørdag den 14. august eller bagefter

Afskrift:

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, i dag er den 17. august, 2021. Jeg hedder Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg vil lave et interview med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og international præsident for Schiller Instituttet.

Søndag fulgte mennesker overalt i verden intensivt den dramatiske udvikling fra time til time i Afghanistan, da Taleban overtog kontrollen over Kabul, og de vestlige diplomater og den afghanske præsident flygtede, og mange afghanere forsøger stadig at flygte.

Den 31. juli, for bare to uger siden, afholdt Schiller Instituttet en meget vigtig videokonference med titlen: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifte'-krige," hvor du erklærede, at afslutningen på det vestlige militære engagement i Afghanistan kunne være en gylden mulighed for at afslutte geopolitikkens æra og indlede et samarbejde mellem nationer for at etablere fred gennem økonomisk udvikling.

Der vil også være et opfølgende arrangement denne lørdag med mange af de samme eksperter. Klik her.

Hvad er din reaktion, Helga, på begivenhederne i Kabul, og hvad skal der gøres nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er jeg ikke enig med de vestlige mediers hysteri om, at dette er verdens ende. Det første der må gøres klart er, at det afslutter 40 års krig for det afghanske folk, og hvis folk har en fornemmelse af, hvad det vil sige at leve i en så langvarig krig, alle lidelserne for civilbefolkningen, alle de frygtelige ting folk måtte udholde, hvad angår droneangreb, og angst, jeg synes først og fremmest, det er meget godt, at krigen er slut.

Og jeg tror,□□ at det tværtimod er en reel chance for at integrere Afghanistan i et regionalt økonomisk udviklingsperspektiv, som grundlæggende er defineret af Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Der er en meget klar aftale mellem Rusland og Kina om at samarbejde om håndteringen af□□ denne situation. De centralasiatiske republikker er interesseret i at sikre, at der er stabilitet og økonomisk udvikling. Der er mulighed for at forlænge CPEC, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, ind i Afghanistan, ind i Centralasien. Så jeg synes, det er en reel mulighed.

Men det kræver en fuldstændig ændring i tilgangen. Jeg tror,□□ at nogle mennesker har en fornemmelse af det. Tysklands CDU-kanslerkandidat, Armin Laschet, kom med en bemærkning, som jeg synes afspejler dette, at dette er NATO's største nederlag siden dets eksistens, og det er uden tvivl sandt, og at dette er en epokegørende forandring, og han brugte udtrykket "epokegørende forandring", hvilket jeg finder bemærkelsesværdigt, fordi jeg hele tiden efterlyste, hvor er de institutionelle mennesker i Europa og i USA, som erkender, at der må være en aksiomatisk rettelse af politikken, der førte til den ene fiasko efter den anden i det vestlige system.

Så jeg tror,□□at hvis de europæiske nationer og USA ville forstå, at dette er en enestående chance, hvis de samarbejder frem for at bekæmpe Rusland og Kina og deres indflydelse i regionen, og de går sammen om den økonomiske udvikling dér, vil millioner af flygtninge, som er i Pakistan og Iran, og mange af dem er stadig i Europa, så der er brug for et

perspektiv for genopbygningen af Afghanistan på en seriøs måde, da det bestemt ikke blev gjort i de sidste 20 år. Og så kan dette blive et meget positivt vendepunkt, ikke kun for Afghanistan, men også for hele verden.

RASMUSSEN: (resten er ikke korrekturlæst) Kan du forklare yderligere, hvordan dette kunne være en mulighed for USA og Vesteuropa, fremfor for at betragte Kina og Rusland, som hovedfjenden? Faktisk har nogle sagt, at tilbagetrækningen fra Afghanistan snarere drejer sig om at fokusere opmærksomheden på at bygge op til provokation mod Kina og Rusland. Kan du forklare, hvordan dette kunne være en gylden mulighed for en koalition for fred gennem økonomisk udvikling? Og hvad kunne det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ betyde for Afghanistan og hele regionen?

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er helt klart, at Vesten har et ansvar for at hjælpe med at afbøde konsekvenserne af 20 års endeløse krige, hvoraf Afghanistan kun udgør én, og virkelig begynder at opbygge nationer. For dette var igennem 20 år aldrig var en del af ligningen i Afghanistan-situationen.

Nu er Bælte- og Vejinitiativet åbent for alle. Dette er blevet udtalt igen og igen af præsident Xi Jinping og andre kinesiske ledere. Rusland har også igen og igen gjort det klart, at de gerne vil have et fredeligt samarbejde; Præsident Putin har mange gange, selv for nylig, talt om idéen om et integreret eurasisk kontinent fra Lissabon til Vladivostok. Og jeg tror, at dette er et perspektiv, hvor det for eksempel er Kina – hvis man ser på den økonomiske motor for europæiske nationer. Dette er det eneste område, hvor man har økonomisk vækst, og hvis USA ville opgive deres geopolitiske idé om, at verden skal være et nul-sums-spil, hvor den ene side vinder og den anden side taber – men at dette kan blive et 'win-win' samarbejde; jeg tror, at tiden nu er inde til et dramatisk kursskifte. Men det kræver: Stop med geopolitik; begynd at tænke på, at samarbejde til fordel for den anden ville være til gavn for én selv.

RASMUSSEN: Nogle siger, at den første idé om at gå ind i Afghanistan var korrekt, for at tage hånd om terrorisme, at give husly til terrorister, men at så den anden del – opbygningen af demokrati – mislykkedes. Men tror du virkelig, at det var nødvendigt at gå ind i Afghanistan? Og hvad med alle de regime-skiftekrige, der har været i gang siden afslutningen af Anden Verdenskrig?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har sagt mange gange, og vi publicerede mange artikler i en hvidbog, allerede for 11 år siden, hvor jeg gjorde opmærksom på, at denne krig var dårligt defineret fra begyndelsen. For hvis du husker, var påskuddet for det 9/11, at bin Laden – at Taleban angiveligt gav husly til bin Laden i Afghanistan; derefter påberåbte man sig NATO's artikel V, og sådan startede hele NATO-engagementet. Men det er stadig genstand for en igangværende retssag i USA, at omstændighederne den 11. september er meget forskellige fra den officielle historie. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, lavede et webcast den 3. januar 2001, hvor han forudsagde, at Bush-administrationen ville blive konfronteret med en finanskrisen, de ikke kunne klare, og at der derfor var fare for en "Rigsdagsbrand" som påskud for at ændre politikker. Og det er præcis, hvad der er sket den 9/11. Så dette er en helt anden historie, som stadig mangler at blive opklaret, og virkelig komme til bunds i, hvad det præcist involverede i form af korrupte elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. Så krigen var dårligt defineret, og hvis man helt fra begyndelsen definerer en krig på den forkerte måde, kan den ikke føre til et positivt resultat.

'Afghanistan Papirerne', der blev offentliggjort af Washington Post i 2019, er allerede en knusende beretning om, at dette ikke gik godt, at alle succeshistorierne var fuldstændig svigagtige; ledende militærfolk blev citeret for at sige, at de ikke anede hvad de lavede der, ikke vidste, hvem fjenden var, men ikke desto mindre fortsatte krigen i to år mere.

Så den krig blev startet og ført på et fuldstændig forkert

grundlag. Jeg tror, at det, vi ser nu, er erkendelsen af, at alle disse udenlandske, interventionistiske krige under påskud af enten "retten til at beskytte", humanitære interventioner, regimeændringer, farverevolution – at denne politik er fuldstændig mislykket. Det førte til den værste katastrofe i NATOs i historie – jeg er enig med hr. Laschet på det punkt – og det skal stoppes. Også fordi det står klart, at "vestlige værdier" har spillet fallit med Afghanistan. Tanken om, at man kan gå ind i et andet land og med militære midler pålægge værdier, der ikke er helt så sandfærdige i første omgang – hvis man ser på menneskerettighedsspørgsmål i EU eller demokratispørgsmål, så er disse ting stort set betegnelser, der påsættes en politik, der har helt andet formål.

Så jeg synes, pointen må være at indse alt dette fuldt ud. Og jeg tror, at flere politikere, ligesom hr. Laschet, har bedt om en reel, dybdegående selvregnsagelse og refleksion over, hvad der gik galt, og jeg mener, at dette vil være meget sundt.

RASMUSSEN: Faktisk sagde den danske udenrigsminister, Jeppe Kofod, da han mandag holdt et pressemøde midt i alle de dramatiske udviklinger, at dette kræver refleksion og selvregnsagelse af hele den internationale koalition, af NATO, af alle af os, der har stået bag indsatsen i Afghanistan de sidste to årtier. At det vi ser er helt anderledes end analyserne; den afghanske hær og regeringen var måske mere en ørkenpejling end en realitet

Og samtidigt er især USA's rolle, og ændringen i USA's paradigme så vigtigt, hvor du i går, da du talte til dine medarbejdere, tog udtalelsen fra USA's president John Quincy Adams frem, hvor han sagde at "Når som helst standarden for frihed og uafhængighed udfolder sig, så vil Amerikas hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner gøre sig gældende. Men Amerika drager ikke til udlandet for at søge efter at ødelægge monstre ". Kan du sige mere om dette? Og også specifikt om den ændring, der nu skal til at ske i USA?

ZEPP-LAROUCHE: Det John Quincy Adams citat du nævnte, lægger virkelig pointen frem. For med det angloamerikanske "special relationship" har USA forsøgt at adoptere det britiske imperiums model, skabe en unipolar verden og eliminere ethvert regime, der ikke følger trop med regimeskifte, farverevolution eller anden form for intervention med NGO'er. Dette er blevet tydeligt for hele verden. Og USA har heldigvis tradition for at være en republik. John Quincy Adams sagde ikke alene, at det ikke er meningen at jage fremmede monstre, men derudover at skabe en alliance af perfekt suveræne republikker, der er forenet i at tjene alles fælles bedste. Og det tror jeg, der opfordres til. Så hvis USA virkelig ville indse, at det er i deres egen interesse – først og fremmest tjener det ikke deres egen interesse med disse udenlandske interventions-krige. De har mistet utrolig meget image og omdømme. Det gælder Vesten generelt, denne fiasko i Afghanistan har skadet Vestens omdømme generelt, men USA i særdeleshed. Så der er ingen vej frem på denne måde.

Hvis imidlertid ledende institutioner og personligheder i USA og europæiske nationer ville sige: "OK, vi begik en fejl, og nu vil vi ændre vores syn. Vi samarbejder med Rusland og Kina om opbygningen af et nyt paradigme, hvor suverænitet respekteres, og den andens interesse er en del af ligningen". Så kunne vi befinde os i begyndelsen af en smuk ny æra. Og jeg tror, at det er den slags diskussion, der er nødvendig lige nu.

RASMUSSEN: Hvad med Afghanistan selv? Der er mange mennesker, der er bange for, hvad Talebans kontrol vil indebære. Er der en nu med Silkevejs-perspektivet en mulighed for at undgå de excesser, der fandt sted løbet af den forrige Taliban æra – at undgå en borgerkrig, og at undgå terrorister og destabilisering af hele området, og endvidere, hvad skal der gøres ved med opiumhandlen? Er dette en mulighed for at undgå fortidens potentielle katastrofer, og hvilken type udviklingsprogram foreslår du for Afghanistan?

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest tror jeg, at de store naboer, Rusland og Kina, er ekstremt bekymrede for hvorvidt Taleban vil opfylde deres løfte om ikke at fremme terrorisme og ikke gøre noget, der vil være i modstrid med Ruslands eller Kinas interesse. Taleban, som har overtaget kontrollen nu, har allerede udstedt amnesti for alle mennesker i den tidligere regering, de har garanteret, at der ikke vil ske nogen overlast på folk fra udenlandske ambassader, så det vil nu alt sammen være i fokus i verden. Og hvis Taliban opfylder disse løfter – og jeg er ret sikker på, at enhver form for økonomisk fordel ved Silkevejen er afhængig af, at de holder fast ved dette – så kunne man virkelig starte et økonomisk udviklingsprogram, hvorved – jeg mener, Afghanistan er et af de fattigste nationer i verden. Igennem 20 års engagement har USA og NATO, herunder den tyske Bundeswehr, ikke gjort noget for at opbygge nationen. OK, måske blev der bygget et par skoler og et par hospitaler, men for det meste er dødeligheden for børn under fem år stadig forfærdelig, fattigdommen er frygtelig; så hvis der nu er et perspektiv om at bygge infrastruktur, integrere korridorlinjerne i Afghanistan med Pakistans og Centralasiens, at nå ind i Kina, nå ind i Rusland, så kan den økonomiske udvikling starte.

Naturligvis må man starte med et sundhedssystem fordi vi stadig befinder os i en pandemi: Afghanistan har akut brug for moderne hospitaler, moderne uddannede læger, fordi denne pandemi er overhovedet ikke overvundet; så kunne man have et reelt, seriøst landbrugsprogram, der erstatter den resterende opiumproduktion, ved at give et incitament til de afghanske landmænd, hvorved de ville få det meget bedre, hvis de vil producere mad til landet og regionen. Jeg mener, vi har offentliggjort dette; vi afholdt netop denne konference, du refererede til, og derfor er alle disse programmer der. Men jeg tror, at det centrale er, at der er et internationalt samarbejde for ikke at gå glip af denne mulighed for at sætte den økonomiske udvikling i Afghanistan på dagsordenen på en seriøs måde.

RASMUSSEN: Som du siger, er nogle af disse planer allerede på tegnebrættet og venter bare på at blive gennemført, herunder i vores opdaterede rapport om Den nye Silkevej, hvor vi kommer med forslag – der er også et russisk forslag, som vi genoptrykte. Så, som Lyndon LaRouche sagde på tidspunktet for Oslo-aftalerne mellem palæstinenserne og israelerne, vil nøglen til at vinde freden være at få "skovlene i jorden" og starte byggeprocessen. Og at dette ville være den eneste måde at skabe en grund til, at de tidligere fjender arbejder sammen. Du har fremmet denne form for idé, fra Nicholas af Cusanus' "Modsætningernes Sammenfald", og det som du efterlyste under konferencen, som vi afholdt, med henblik på at sætte det økonomiske udviklingsprogram i centrum for spørgsmålet om det politiske forlig.

Nu er udviklingen forløbet hurtigere end... vi ved ikke, hvad der kommer til at ske med hensyn til hvilken type magtdeling. Men disse programmer er der; vi skal have skovlene i jorden. Har du noget mere at sige om det eller noget andet om Afghanistan, før vi går videre til det næste emne?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, du sagde det. Jeg tror, [] den eneste ting man kan sige er, at der er en ung generation af mennesker, der har deres egne drømme, som har haft oplevelsen af [] at rejse til udlandet, at være i kontakt med nationer rundt om i deres del af verden, og jeg tror, [] der vil være en anden situation. Det vil ikke være som for 20 år siden. Mange ting er forandret – Kina er anderledes. Kina har nu lanceret Bælte and Vejinitiativet, hvilket er den dominerende dynamik i hele Asien. Det betyder, at perspektivet om at overvinde fattigdom, at have et anstændigt liv, som uddannede mennesker, som læger, som videnskabsfolk, som astrofysikere, som alt hvad man ønsker, det er meget mere fremme i tankerne hos den unge generation, og jeg tror, [] at også Taleban vil opleve fordelene ved forandringerne i infrastrukturen. Fordi mennesker ikke er skabt til at konkurrere med dyr om fysisk arbejde; mennesker er der, fordi vi har et kreativt sind, vi kan udvikle

videnskabelige og teknologiske fremskridt, som gør livet bedre, hvilket gør levetiden længere. Og jeg tror, at disse er civiliserede forandringer, der foregår i hele Asien.

Asien har – i modsætning til USA eller Europa – den opfattelse, at det kommende århundrede er Asiens århundrede, og man har en enorm økonomisk udvikling: folk tror på, at livet vil blive bedre – hvilket ikke er tilfældet i Europa eller USA. Men i Asien tror folk, at de næste generationer får et bedre liv end de nuværende. Og der er også overalt en forbindelse til gamle traditioner, til dels 5.000 år gamle historier.

Også Afghanistan har en historie på mange tusinde år; det var en stor civilisation omkring tidspunktet for den græske klassiske periode, og der er meget arkæologisk arbejde, som stadig skal udføres. Så forbindelsen mellem fremtiden og den store tradition – dette område var kendt for at være 'de tusind byers land' – der er meget, som nu virker gavnligt. Og jeg er faktisk optimistisk om at såfremt verdenssamfundet reagerer positivt på dette øjeblik, kan det være begyndelsen på en ny æra for regionen og for menneskeheden.

...

RASMUSSEN: Et af de punkter, der blev rejst under videokonferencen om Lyndon LaRouches økonomiske principper [[link her](#)], passer meget godt ind i det, vi diskuterede om Afghanistan. Jeg tror, at det var Paul Gallagher, der påpegede, at det originale Bretton Woods-system, der blev udformet af Franklin Roosevelt, skulle være baseret på afslutningen af det kolonialistiske system; at det, for både at bringe politisk frihed til de tidligere koloniale nationer og økonomisk udvikling, ville afhænge af højteknologisk eksport, maskiner, traktorer, alle slags ting, fra USA, fra industrilandene, som en måde at opbygge de fattigere lande på og også som en motor for økonomisk vækst i industrilandene. Og den idé blev aldrig ført ud i livet på grund af Trumans

smålige sind, som sidenhen blev manipuleret af Churchill; men hvordan ser du dette i lyset af, ikke alene Afghanistan, men perspektivet om, at vi igen mobiliserer kapaciteterne, de industrielle og også videnskabelige og teknologiske kapaciteter på steder, hvor man kan sige tidligere industrialiserede nationer, hvor der nu også er store problemer på grund af pandemien? Og som vi har talt om, skabelsen af mange job med det formål endelig at bringe økonomisk udvikling til de fattigere lande.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er stor opmærksomhed på systemernes såkaldte konkurrence mellem Vesten og Kina, fordi hvad Kina tydeligvis har opnået siden 2013, siden Xi Jinping lagde Bælte- og Vejinitiativet på bordet – dette har kun stået på i otte år – men i disse otte år har man set en utrolig udvikling af infrastruktur, det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie. Det påvirker 150 lande.

Det er helt klart en måde at overvinde fattigdom på: Kina har gjort det for sin egen befolkning. Det har givet udviklingslandene et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det står nu meget klart, at økonomisk udvikling og økonomiske korridorer er meget bedre end at gøre udviklingslandene til hangarskibe for den amerikanske militærmaskine. Det er meget mere attraktivt at deltage i økonomiske fremskridt og overvinde sine egne problemer end at have masser af moderne våbensystemer – ligesom tilfældet er i Afghanistan, hvor hæren er udstyret med ekstremt sofistikerede våben. Brugte den afghanske hær dem? Nej! De smed dem, fordi de ikke troede på det system, der ville være forbundet med brugen af dem. Så nu besidder Taliban mange af disse moderne våben.

Så jeg tror, at hvis folk er seriøse og virkelig lærer lektionen, så er økonomisk udvikling vejen frem; fredelig udvikling. Vi har en pandemi, vi har nye, alvorlige sygdomme, ligesom et nyt udbrud af Marburg virus; vi har en ny svamp; disse medfører alle faren for et biologisk holocaust, som min

mand advarede om i 1973. For at besejre det er der behov for at få alle lande til at arbejde sammen. Så hvis europæiske og asiatiske nationer samt USA alle ville sige, at prioritet nummer et er at overvinde fattigdom for at sikre, at intet barn længere dør af sult, fordi vi har teknologien til helt at undgå det – det er ikke nødvendigt – at have et moderne sundhedssystem i alle lande.

Jo, omfanget af frihed, de frihedsgrader, der ville ligge i et sådant samarbejde, herunder rumsamarbejde, at sætte landsbyer på Månen, byer på Mars; at tænke i et perspektiv af to, tre generationer fra nu af; interstellare rejser: Universet er så enormt, at jeg synes at den nuværende tilstand er et levn. Det er som en dinosaur, som man først vil kunne se på et museum om nogle år; men hvis menneskeheden skal overleve, kan den geopolitiske tankegang ikke være en del af det. Så hvorfor ikke opgive det – bare afslutte det og starte en æra med samarbejde, så folk vil være stolte over at være en del af generationen, der har gjort dette fremskridt?

RASMUSSEN: Og hvis vi gør det rette, kunne vi have perspektivet; hvem ved, hvor mange vidunderlige opdagelser der kommer fra de børn, der vil blive opdraget i Afghanistan under bedre forhold, hvis vi gør det rette. Jeg opfordrer stærkt vores seere til at se videokonferencen om Afghanistan, som vi afholdt for to uger siden, og også den konference, som vi holder på lørdag. Og som du sagde, er vi nødt til at bruge chokket over de seneste dages udvikling til at gribe muligheden for at etablere et nyt internationalt paradigme for mennesker gennem økonomisk udvikling, og jeg opfordrer også vore seere til at se LaRouche-videokonferencen, og til at studere Lyndon LaRouches værker; for som José López Portillo, den tidligere præsident i Mexico sagde: "Nu er tiden inde til at lytte til Lyndon LaRouche kloge ord; og også at arbejde for oprejsning af LaRouche og hans medarbejdere, mht. det falske grundlag for deres fængsling, så LaRouches forslag og hans tankemetode kan tages i brug netop nu, til at foretage dette

nødvendige paradigmeskifte, hvis potentiale er blevet overdraget til os med denne dramatiske udvikling.

Og jeg har en særlig appel til de af jer, der endnu ikke har kontaktet os: kontakt os. Sid ikke på sidelinjen, når vi har chancen for at ændre historien.

POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august 2021: Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik? Også med lydfil.

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/tg-16.mp3>

POLITISK ORIENTERING den 23.

juli 2021:

Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Schiller Instituttet · Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Formand Tom Gillesbergs blev interviewet på DR P4, om at stille op som løsgænger, den 23. februar 2021

3 minutter:

Schiller Instituttet · Tom Gillesberg På P4 23.2.21

København, 23. februar 2021 (Schiller Instituttet i Danmark) – I dag blev Tom Gillesberg interviewet af DR's populære landsdækkende radiokanal P4 i et program om løsgængere. De to værter, Knud Lind og Lotte Friis, ønskede at diskutere, hvorfor der i øjeblikket er det største antal løsgængere i Folketinget nogensinde, som alle har forladt de politiske partier, de blev valgt til at repræsentere, efter at de var blevet valgt. P4-værterne kontaktede Tom Gillesberg, fordi de

ønskede at tale med ham om faktisk at stille op som en løsgænger, og fordi de erkendte, hvad der forstås af mange, at han er blevet en politisk institution i Danmark på grund af sine mange valgkampagner. Her er et udskrift af det 3 minutter lange interview, som blev sendt direkte kl.10.40.

P4 vært: (Efter at have forklaret, at de nuværende løsgængere havde forladt deres partier efter de var blevet valgt, fortsatte værten) Men der er også dem, der stiller op til valg som løsgængere. Og nu skal vi helt til bunden med måske den meste erfarne herhjemme i netop det, at stille op til valg som løsgænger, Tom Gillesberg, velkommen i " Formiddag på 4'eren."

Tom Gillesberg: Tak.

P4: Du er formand for Schiller Instituttet og har været stillet op til samtlige kommunal- og Folketingsvalg siden 2005. Man er fristet til bare indledende at spørge, hvorfor meldte du ikke ind i et parti? Så kan det være, at chancen for at komme ind er større?

Gillesberg: Fordi hele min idé var at ændre hele den politiske diskussion – at tage de virkelig store spørgsmål op, der bestemmer, hvordan fremtiden se ud, og så inddrage befolkningen i dem. Og det er ikke, hvad de politiske partier gør, så min platform har ikke været, at jeg skal have en politisk karriere. Siden jeg mødte Lyndon LaRouche og blev politisk aktiv, var det, at få de store spørgsmål, der bestemmer fremtiden, sat på dagsorden. Og det at stille op som løsgænger eller til kommunalvalget har været en måde for mig at komme ud med de visioner og idéer.

P4: Ja, fordi nogle af dine mærkesager gennem årene har været, at vi skal hente stoffet helium-3 på Månen og bruge det til at lave fusionsenergi her på Jorden, og du har også haft, at der skal oprettes et dansk magnettognet, der skal kobles til den Nye Silkevej, som er en togrute til Beijing. Og der er intet i vejen med det, og points for det overordnet set, men jeg har

lyst til at spørge, har du overvejet nogle lidt mere enkle mærkesager?

Gillesberg: Det er de her store spørgsmål, der kommer til at bestemme, hvilken fremtid vi får. Hvis vi vil have det gode liv for hele Jordens befolkning uden at skulle få, for eksempel, et fossil mareridt, som mange frygter, så skal man bruge helium-3, så skal vi have fusionsenergi. Og det er noget, som ikke kommer af sig selv. Det kræver en intensiv indsats i et-to årtier af mange nationer, og hvis vi er med i det i Danmark, så skaber vi den her fantastiske fremtid.

Men hvis ikke vi tager de her store dagsordener ind, så er der ikke nogle gode løsninger. Så bliver det sådan noget med, at vi skal spare, for at andre kan få det bedre, og det, mener jeg, ville være komplet tåbeligt.

P4: Men Tom, noget af det at være politiker er, et eller andet sted, at vil have noget af det igennem, kort sagt. Hvordan bliver du ved med at tro på det her?

Gillesberg: Det gør jeg ved – vi har, lige i den her uge, faktisk tre nationer, som netop er kommet til Mars. Og når jeg tidligere har snakket om Mars, og at vi skal ud i rummet, så siger folk, "Hvad er det for noget mærkelig fremtidsmusik? " Men det sker. Spørgsmålet er: Kina gør det her. Kina kommer til at tage helium-3 ned fra Månen til fusionsenergi på Jorden. Så det kommer til at ske. Spørgsmålet er så, om vi her i Danmark og vi her i Vesten, skal være med til det? Om vi skal være en del af den spændende fremtid, eller vi bare bliver sådan et eller andet museum, hvor folk kan komme og danse folkedans, og se hvordan man levede i gamle dage.

P4: Tak skal du have, Tom Gillesberg.

Dansk videokonference søndag den 8. november: Verden efter valget i USA

Talere:

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark:
Kan Trump og den amerikanske befolkning forsvare Trumps
valgsejr imod valgsvindlen? (på dansk)

Gæstetaler: Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator
for Sydvestasien, bestyrelsesmedlem, Bælte- og Vejinitiativ
Institut i Sverige (brixsweden.org):

Nu skal USA og Europa tilslutte sig Kinas nye Silkevej, og
mobilisere fødevarerressourcer til bekæmpelse af sult i Afrika.
(på engelsk)

Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i
Danmark:

Beethoven 250 år. (på dansk)

Lyd:

Hussein Askarys præsentation som skærskilt video:

Hussein Askary's presentation as a separate video in English:

**Kan Trump og den amerikanske befolkning forsvare Trumps
valgsejr imod valgsvindlen?**

**Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i
Danmark**

Resumé

USA: Valgsvindel med stemmerne i svingstaterne for at få
Joe Biden valgt som USA's præsident er en del af den

farvede revolution i USA for at få et regimeskifte og få afsat Donald Trump.

Dette regimeskifte har været fokus for efterretningstjenesterne og deres partnere i medierne siden Trump vandt præsidentvalget i 2016. Først med beskyldningerne om tråde til Rusland (Steel-rapporten fra britiske efterretningstjeneste, der kom med falske beskyldninger), så løggen om Russigate, der er blevet modbevist, rigsretssagen og 4 års angreb fra medierne.

Mediernes erklæring af, at Biden har vundet valget og NATO-landes lykønskning af Biden, er et forsøg på at etablere et fait accompli og forhindre at valgsvindlen bliver afsløret.

Trump forsøger at få valgene i delstaterne undersøgt så valgsvindlen kan blive afdækket og retfærdigheden ske fyldest. Mobilisering af vælgerne for at forsvare demokratiet og beskytte Trumps valgsejr.

Massiv censur i medierne og på sociale medier for at forhindre præsident Trump i at tale til befolkningen.

Trump fik over 7 millioner flere stemmer end i 2016 selvom ikke alle stemmerne på ham er blevet tilskrevet ham.

Konkrete historier om valgsvindelen begynder at komme frem.

Tidligere NSA tekniker beskriver hvorledes programmet "Scorecard" kan bruges til at ændre stemme rapporter fra valgstederne.

Vil USA's befolkning lykkes med at forsvare den demokratiske proces og Trumps valgsejr?

Hvis kuppet lykkes vil demokraterne forsøge at vinde de to sidste senatspladser i Georgia så Bidens kontrollører

også kan kontrollere Senatet, udvide Højesteret og få magten der.

Hvis Biden bliver præsident er der konfrontation med Rusland og Kina på dagsorden. Vil vi få krig? Atomkrig?

Oven i COVID-19 krisen i USA og dens økonomiske effekter venter en nedsmeltning af finanssystemet. Med en grøn New Deal vil utilfredsheden i befolkningen blive enorm. Hvad følger efter den censur imod dissidenter, der allerede er i gang?

Topmøde i Davos 9.-11. november med blandt andet Mark Carney, den nye chef for Bank of England Andrew Bailey, Blackrocks Fink, IMF, ECB, Bill Gates etc. om at gennemtvinge kredittørke imod alle investeringer, der ikke er "grønne". Digitale valutaer så centralbankerne får den fulde økonomiske magt.

Der er en verden uden for Vestens og NATO's kontrol. Kina og Rusland er ikke kuede.

COVID-19 var et lille bump på vejen for Kina. Man har igen vækst og Bælte- og Vej-Initiativet og international økonomisk opbygning fortsætter.

Vesten kan ikke stoppe Kina. Vil man forsøge krig? En atomkrig kan ikke vindes, men vil gale hoveder i Vesten forsøge alligevel?

Vil vi i stedet få en "Sputnik-effekt", hvor Vesten må skifte kurs tilbage til økonomisk, videnskabeligt og teknologisk fremskridt for at kunne konkurrere med Kina og alle de, der vil samarbejde med Kina? Eller vil Vesten blive irrelevant?

De, der satser på økonomisk vækst drevet af menneskelig kreativitet og videnskabeligt og teknologisk fremskridt vinder i det lange løb.

Vi lever i farlige tider men står også potentielt over for det største spring fremad i menneskehedens historie.

Lyt til hele talen her.

Nu skal USA og Europa tilslutte sig Kinas nye Silkevej, og mobilisere fødevarerressourcer til bekæmpelse af sult i Afrika.

Gæstetaler: Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, bestyrelsesmedlem, Bælte- og Vejinitiativ Institut i Sverige (brixsweden.org):

Hussein Askary præsenterede den akutte voksende sultekatastrofe i Afrika og hvordan den kan løses. Dels gennem en nødaktion for at fragte fødevarer fra USA, Europa, Rusland og Kina, men også gennem at opbygge Afrikas egne fødevareproduktion og skabe økonomisk udvikling, især infrastrukturprojekter og industrialisering i samarbejde med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ.

Hussein Askary præsenterede Afrikas egne udviklingsplaner, Kinas rolle i at virkeliggøre dem, og hvorfor USA og Europe skal deltage.

Hussein Askary brugte en Powerpoint præsentation til illustration under talen, som også findes, som en særskilt video på engelsk her.

Beethoven 250 år og menneskehedens æstetiske opdragelse

Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark

Vi har en civilisationskrise: en konfrontationspolitik,

som kan føre til krig med Rusland og Kina, en COVID-19-pandemi, økonomiske og finansielle kriser og en voksende sultkatastrofe i Afrika.

Vil vi etablere en ny retfærdig økonomisk verdensorden eller vil det ende i kaos og krig?

Det er en kamp mellem helt forskellige menneskesyn.

LaRouche understregede altid: hvad er forskellen mellem mennesker og dyr?

Er vi dyriske?

Eller har vi en iboende kreativ erkendelsesevne, som gør os i stand til at opdage nye principper – noget nyt, som ingen andre har tænkt på.

I videnskab opdager vi nye naturvidenskabelige principper.

I kunst opdager vi nyt om vores egne kreative evner, som kan deles med andre, som i et orkester eller kor eller med tilhørerne.

Skønhed, som Schiller sagde, forædle vores følelser og vores intellekt –

ikke kun rå følelser som dominerer os uden intellekt, ikke kun intellekt uden medfølelse og næstekærlighed.

Men gennem at lege, speciel gennem kunst, at spille, kan de to gå op i en højere enhed, som vi kalder en æstetisk tilstand, når vi er omfavnet af skønhed.

Det var Schillers løsning efter den franske revolution, som ikke endte som den amerikanske, men i et blodbad.

Platon skrev, at den vigtigste uddannelse for sjælen var musik – at fylde sjælen med skønhed og gøre den skøn.

Mennesket ville så lovprise skønhed, modtage den med glæde i sin sjæl, og blive til en skøn sjæl.

Den 16. december fejrer vi Beethoven 250-års fødselsdag.

Vi fejrer ham, som en af de mest kreative sjæle i historien, men vi fejrer også menneskehedens erkendelsesmæssige evner.

Studér Beethoven for bedre at forstå, hvad vi mennesker er.

Beethoven, selv da han ikke var i stand til at høre sin egne musik, hørte den alligevel i sit sind, og udfordrede sig selv til at lave det ene gennembrud efter det anden.

Der var ingen stilstand eller entropi, men hvad LaRouche kalder ikke-entropi.

At viljemæssigt blive mere og mere bevist om, at kende sine egne erkendelsesmæssige evner, og presse dem til det yderste for at kunne stige op til det næste niveau, og som han skrev, at nærme sig Guds egen skaberkraft.

Og han havde et formål: at opløfte den trængende menneskehed.

Han var bevidst om musikkens rolle med at forædle menneskene.

Gennem at spille, synge eller lytte, kan Beethovens kreativitet deles med andre –
noderne på papiret, er ikke kun toner, men nøglen til Beethovens kreative sind.

Og dermed kan andre mennesker bekræfte et positivt menneskesyn, som også havde en politisk dimension for Beethoven – stræben efter frihed.

Som Schiller sagde, vejen til frihed går gennem skønhed.

For at fejre Beethoven så lyt til eller syng og spil hans værker. Genoplev hans åndelige gennembrud, bekræft den menneskelig kreativitet, skab et samfund, hvor vi kan genopdage den tabte kunst at skabe skøn musik,

måske endnu mere kreativ end Beethoven, og udvikle vores erkendelsesmæssige evner, for hele menneskehedens skyld.

Så blev der spillet den første del af 2. sats af Beethovens 7. symfoni, dirigeret af Wilhelm Furtwängler, som eksempel.

Ud fra en enkel begyndelse tilføjes flere og flere stemmer for at skabe noget stort og opløftende.

Billede af det amerikanske flag. WikiImages fra Pixabay

Videokonferencen onsdag den 21. oktobert kl. 16: Kina og vesten ansigt til ansigt: rivalisering eller samarbejde

På engslek:

The direction of relations between China and the West may well be the decisive issue that determines the future of all mankind – from economics to politics to culture. And yet those relations today are characterized by rising tensions.

Cátedra China and the Schiller Institute are hosting an

international videoconference dialogue on this subject, because we firmly believe that the current slide into rivalry and disagreement must be stopped before it is too late. China and the West are part of a “community with a shared future for mankind,” and it is essential to learn about, share, and promote the best in each of our respective cultures. The joint efforts that will come from such a dialogue, and its adoption by leading political figures and governments in the West, are the key to working together to solve the existential crises facing all mankind, including the current COVID-19 pandemic and the related economic crisis.

We invite you to participate in an in-depth dialogue with leading international experts in the field. There will be participants from Spain, France, Italy, Germany, the United States, and various countries in Latin America. The event will also be broadcast live over YouTube.

Moderator: Rosa Cervera, President of Cátedra China, architect, professor at the Universidad de Alcalá de Henares (Madrid).

Speakers:

- Yao Fei, Minister Counsellor of the Embassy of the People’s Republic of China to Spain: “China’s View”
- Michele Geraci, former Italian Undersecretary of State for Economic Development.
- Marcelo Muñoz, Founder and President Emeritus, Cátedra China, Spain: “China and the West: Two Worlds”
- Helga Zepp-LaRouche, Founder and President, Schiller Institute, Germany: “Confucius and Schiller: the Aesthetic Education of Man”
- Dr. Ángel Álvarez, Dr. Engineer, Cátedra China, Spain: “China’s Weaknesses in ICT in View of the Current

Conflict with the U.S.”

– Jacques Cheminade, President of Solidarité & Progrès, France: “Economic Coexistence to Overcome Geopolitics”

Schiller Instituttets videokonference

**PANEL III d. 6. sept. video
og engelsk afskrift:**

**Bælte- og Vejinitiativet
bliver til Verdenslandbroen &
Franklin D. Roosevelts
uafsluttede projekt:**

1. Dennis Small (USA), latin-amerikansk redaktør, EIR
2. Dr. Natalia Vitrenko (Ukraine), præsident for Progressive Socialist Party, tidligere parlamentsmedlem og præsidentkandidat
3. Michele Geraci (Italien), tidligere minister for økonomisk udvikling
4. Hassan Daud Butt (Pakistan), tidligere projektdirektør, CPEC; Administrerende direktør for Khyber Pakhtunkhwa Provincial Board of Investment & Trade

5. Marcelo Muñoz (Spanien), grundlægger og præsident emeritus for Cátedra China, dekan for spanske forretningsmænd i Kina
 6. Dr. Björn Peters (Tyskland), fysiker, iværksætter og politisk rådgiver inden for energi, bæredygtighed og råvarer
 7. Spørgsmål og svar, del 1
 8. Dr. Joycelyn Elders (USA), tidligere chef for USA's sundhedsvæsen m.m.
 9. Marlette Kyssama-Nsona (Republikken Congo), farmaceutisk kemiker, politisk leder af Panafrican League UM0JA og specialist i folkesundhedsspørgsmål
 10. Spørgsmål og svar, del 2
-

Sejr er påkrævet inden valget

Den 25 august (EIRNS) – Demokraternes konvent i sidste uge demonstrerede for hele verden, at mindet om Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy er blevet fuldstændigt udslettet fra grødhovederne i partiets elite, både de ældre 'boomere' og den narkotikaplagede yngre generation. Der var ingenting om FDR's store infrastrukturelle programmer, som skabte den elektrificerede nation, der var i stand til at frembringe "demokratiets arsenal", som besejrede fascismen. Der var heller ikke tilnærmelsesvis en antydning af inspiration, som i JFK's erklæring om, at "Vi vælger at rejse til Månen i dette årti samt gøre de andre ting, ikke fordi de er lette, men fordi de er svære, fordi dette mål vil tjene til at organisere og målrette vores energier og færdigheder". I stedet for dette præsenterede det smuldrende Demokratiske Parti et racistisk portræt af "identitetspolitik".

Som Kamala Harris udtrykte det – giver vi folk chancen for at stemme på mennesker, der “ligner dem selv”. Eller som manikæiske Joe udtrykte det: stem på mig, fordi: “Jeg vil være en allieret med lyset, ikke med mørket.” (<https://da.wikipedia.org/wiki/Manik%C3%A6isme>, –red.)

Nancy Pelosi rasede i dag i medierne, i en tilstand af høj angstelse, at præsident Donald Trump og hans tilhængere i Kongressen er “statens fjender... indenlandske fjender”, der forsøger at “skræmme folk fra at stemme”, og til at “bifalde russisk indgriben i vores valg ved at tillade Putin at beslutte, hvem der skal være præsident i stedet for det amerikanske folk”.

Til anerkendelse for det Republikanske Parti, modvirkede de den første aften af deres konvent demokraternes racistiske “identitetspolitik” med optimisme og tro på fremtiden. En række sorte valgte embedsmænd og personligheder pegede på præsident Trumps bekymring for den mest grundlæggende af de menneskerettigheder, der bliver nægtet mindretallene i USA – hvad FDR kaldte “frihed for mangel”. Senator Tim Scott fra South Carolina lukkede konventet og drøftede “mulighedszoner”, som han og præsidenten har lanceret i de indre byer i Amerika med det formål at skabe job og jobtræning for nationens “glemte mænd og kvinder”. Han talte om “udviklingen af det sydlige ‘hjerter’ [af USA]” og pegede på sin valgsejr over sønnen til en berygtet racist og bemærkede, at hans bedstefar, der droppede ud af skolen i tredje klasse for at plukke bomuld, levede for at se sit barnebarn blive den første sorte mand, der blev valgt til Kongressen og derefter til senatet fra South Carolina. En anden sort valgt embedsmand, statsrepræsentant Vernon Jones, en demokrat fra Georgia, sagde, at det Demokratiske Parti “ikke ville have, at sorte mennesker skulle forlade plantagen,” og roste Trump for at yde finansiering til de historiske sorte universiteter og for at gennemføre kriminalretsmæssige reformer samt for at forsvare politiet mod anarkiet på gaderne.

Matt Gaetz, en republikaner fra Florida, bemærkede, at Donald Trump er den første præsident siden Ronald Reagan, der ikke har startet en krig.

Men republikanerne har endnu ikke taget fat i de foranstaltninger, der kræves for at vende den eksistentielle trussel, som nationen og verden nu står overfor, som LaRouche-bevægelsen præsenterede i programmet: "The LaRouche Plan To Reopen the U.S. Economy: The World Needs 1.5 Billion New, Productive Jobs." (LaRouche-planen for at genåbne den amerikanske økonomi: Verden har behov for 1,5 milliarder nye, produktive job).

Ironisk nok har præsident Trump selv på forskellige tidspunkter taget fat på flere af de vigtigste punkter i dette program. Han forsøgte at afslutte de "uendelige krige", alt imens han forsøgte at opbygge venskab og samarbejde med Rusland og Kina. Men det var ikke kun demokraterne, der samarbejdede med den britiske efterretningstjeneste i "Russiagate" og nu "Chinagate" for at stoppe ethvert amerikansk venskab med Rusland eller Kina – de republikanske kredse, der omgiver præsident Trump – med udenrigsminister Mike Pompeo i spidsen – er lige så opmærksomme på at bryde denne indsats, at dæmonisere både Rusland og Kina og drive verden til randen af krig.

Trump må tage ved lære af Ronald Reagan, der brød med det britiske imperiums kontrollerede miljø for den imperialistiske opdeling af verden i øst mod vest, ved at arbejde med Lyndon LaRouche, og vedtage LaRouches forslag om at samarbejde med russerne (det daværende Sovjetunionen) om opbygning af et rumbaseret forsvar mod atomvåben, for dermed at "gøre kernevåben forældede", som Reagan udtrykte det i sin berømte tv-tale til nationen den 23. marts 1983. Hvis præsident Trump fulgte dette eksempel og accepterede LaRouche-planen om et møde mellem lederne af USA, Rusland, Kina og Indien, for at stå op imod det britiske imperiums "del og hersk" og tackle de mange trusler mod civilisationen, som menneskeheden står

overfor i dag, kunne disse problemer løses. Putin har foreslået en variation af LaRouches "fire magts-forslag", med et topmøde mellem de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, hvilket er blevet accepteret af alle fem ledere, men uden en bestemt dato.

Schiller Instituttets konference, der er planlagt til 5.-6. september, vil være et eksempel på den slags samarbejde mellem nationer der er påkrævet, med en dagsorden der dækker hele spektret af den globale krise – strategisk, videnskabelig, økonomisk og kulturel. Mobiliser alle I kender til at deltage i denne virtuelle begivenhed. Tilmeld jer til konferencen: "På krigsstien mod Armageddon", eller "Et nyt paradigme blandt suveræne nationer, der er forenet af de fælles mål for menneskeheden?"

At vinde kampen

Den 23. august (EIRNS) – Uden en vision at stræbe efter kan der ikke være nogen fremtid. Hvad er det for en vision, der opildner dem som skaber betingelserne for ekstremt kaos i verden?

Mike Pompeos trick i FN torsdag den 20. august – hvor han forelagde breve til FN's generalsekretær og den nuværende præsident for Sikkerhedsrådet med krav om en genoptagelse af sanktioner mod Iran – var helt klart ikke beregnet på at opnå støtte for USA's holdning, men at forårsage en krise i selve FN's Sikkerhedsråd. Det totale fravær af opbakning sås i forbindelse med resolutionen, der af USA blev forelagt FN's Sikkerhedsråd den 14. august, og hvori der blev opfordret til sanktioner mod Iran; [resolutionen] modtog en enkelt jastemme

– fra Den Dominikanske Republik – veto fra Rusland og Kina, mens alle andre nationer afholdt sig fra at stemme. Iranske lovgivere har indført en lov om at trække sig ud af atom-aftalen i tilfælde af et sådant 'snapback' af sanktioner.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov forklarede det på denne måde: at opfordringen til genoptagelse af sanktionerne "vil ikke producere noget resultat alligevel, men det kunne muligvis føre til en meget alvorlig skandale og en splittelse i FN's Sikkerhedsråd, og i sidste ende undergrave dets autoritet. "Hvordan? Hvad sker om 30 dage, når sanktionerne mod Iran ifølge Pompeo skal genoptages, med fraværet af en modsatrettet FN-resolution (en beslutning, som USA ville nedlægge veto imod)? Hvem vil være i stand til at tage stilling til fordelene ved den amerikanske holdning? Dette er som en forfatningskrise uden en højesteret. Lavrov understregede, at dette er en del af en række handlinger, der erstatter "international lov" med den (britisk støttede) opfattelse af en "regelbaseret orden".

Husk at Trump afviste at iværksætte et luftangreb mod Iran med henvisning til antallet af dødsfald, som operationen ville forårsage. Dette behagede ikke Sir Kim Darroch – den britiske ambassadør i USA og koordinator for 'Trump-hviskere'... Darroch skrev i et memo til London: "[Trump's] påstand om at han ombestemte sig på grund af forudsigelsen om 150 dræbte og sårede holder imidlertid ikke; han ville givetvis have hørt dette tal i hans indledende briefing. Det er mere sandsynligt, at han aldrig var fuldt ud indforstået, og at han var bekymret for, hvordan dette tilsyneladende omslag af hans kampagneløfter fra 2016 ville se ud i 2020 [ved det næste valg]". Med sin tænkehat på gennemtænkte Sir Kim, hvad der kunne ændre resultatet: "Blot et yderligere iransk angreb et sted i regionen kunne udløse endnu en kovending af Trump. Desuden vil tabet af et enkelt amerikansk liv sandsynligvis gøre en afgørende forskel. "Et halvt år efter at Sir Kim forlod Washington, D.C. i skam, blev den iranske general

Qassem Soleimani dræbt af en amerikansk drone, mens han foretog en diplomatisk mission i Irak. Grunden? Trump: "Soleimani planlagde forestående og uhyggelige angreb på amerikanske diplomater og militært personel." Hans død var berettiget, da han angiveligt forhindrede netop det scenario, Sir Kim havde visualiseret.

Det var i umiddelbar forlængelse af Soleimanis drab, at Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche opfordrede til et hastetopmøde mellem USA, Rusland, Kina og Indien for at forhindre optrapning af konflikten og for at tackle årsagerne til den strategiske ustabilitet i verden – britiske finans kredse og geopolitik. Den russiske præsident Vladimir Putin har siden opfordret til et topmøde mellem lederne af de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, netop det ledelsesorgan i verden, der i øjeblikket trues af Pompeos destruktive handlinger. Alle fem ledere er principielt enige om et sådant topmøde, og FN's Generalforsamling i september giver en fremragende, gunstig og nu rettidig mulighed.

Et blik på den amerikanske indenlandske situation afslører et igangværende kup udført af efterretningstjenester (udenlandske og indenlandske) mod den valgte præsident, en senil opponent, hvis takketale indeholdt gentagne, uhyggelige henvisninger til en kamp mellem "lys" og "mørke", krigslignende situationer i Portland og andre områder, der i al væsentlighed er terrortræning, samt en udenrigsminister, Pompeo, der kører sit eget kup mod Trump: både ved at blokere tidligere teknisk direktør for NSA, Bill Binneys, bevis for, at den grundlæggende præmis for Russiagate var en komplet and, og ved at agere i opposition til Trumps kampagneløfter om at opbygge gode forhold til andre lande, som USA med fordel kunne indgå i produktivt økonomisk samarbejde med – et kup rettet imod Trumps potentiale og hans udtrykkelige intentioner.

En omfattende diskussion af de ekstreme farer som verden i øjeblikket står overfor, og den smukke fremtid, der kunne blive vores – en fremtid for økonomisk udvikling,

videnskabelige gennembrud og rumforskning – vil udfolde sig i weekenden 5.-6. september, sponsoreret af Schiller Instituttet.

Hvis dette er den 'pandemiske depression', så genopliv LaRouches politik for at stoppe den

Den 10. august (EIRNS) – Denne uge markerer årsdagen for d. 15. august, 1971, da Præsident Richard Nixon blev overtalt til at ødelægge Franklin Roosevelts valuta- og kreditsystem (Bretton Woods), hvilket sendte den industrielle sektor ud i ukontrolleret spekulation og lønnedgang i et halv århundrede. Lyndon LaRouche fordømte dette tiltag af Richard -"Jeg er nu en Keynesianer i økonomi"-Nixon, og sagde at det åbnede døren til en fascistisk nedskæringspolitik og økonomisk depression, medmindre det blev forkastet. LaRouche besejrede en af verdens førende keynesianere angående dette tema i en debat på et universitet i december 1971, og satte sig for at ændre denne skrækkelige fejl ved at genoplive Roosevelts oprindelige intention ved Bretton Woods – kreditter til teknologisk og industriel udvikling af Eurasien, Afrika og Sydamerika.

I de næste 45 år var dette hans livs arbejde, og det gjorde ham til en foragtet modstander af det finansielle imperium i City of London og Wall Street, og i særdeleshed – som Roger Stone betonedede dette i LaRouches Politiske Aktionskomité

webcast, d. 2. august – Bush-familien.

Denne uge, næsten som om de ønskede at markere denne dato, d. 15. august, bragte *Foreign Affairs* en hovedartikel under titlen "Den pandemiske depression: Den globale økonomi vil aldrig blive den samme igen"; et dybt pessimistisk indlæg af to af USA's "førende økonomer", Carmen Reinhart (Harvard Kennedy School) og Vincent Reinhart (cheføkonom for Bank of New York–Mellon). Deres idé om de centrale aktører i denne krise er, at "centralbankerne" forsøger at opretholde udlån, og "finanspolitiske myndigheder" øser ud af penge til husholdninger til forbrug; og de forventer at det vil tage mange år blot for at vende tilbage til verdensøkonomiens allerede faldefærdige niveau fra begyndelsen af 2020. De udelader fuldstændig Kinas voksende økonomi, samt deres Bælte- og Vejinitiativ for infrastrukturelle projekter.

Med hensyn til udviklingslandene demonstrerer to citater fra Reinhart og Reinhart ørkesløsheden i den nu konventionelle økonomiske tænkning i de store centralbankers verden. "G20-landene har allerede udsat gældsbetalinger for de fattigste 76 lande", skriver de. Men, "flere selvstændige låntagere er i dette år blevet nedgraderet af rating-agenturerne end i noget andet år siden 1980". Og deres konklusion, "løsningen", i den grad at de tillader en sådan for disse nationer, der er blevet desperate af den pandemiske depression? "Embedsmænd bliver nødt til at fortsætte med finanspolitiske og monetære incitamenter."

Tilbage i august 1971, begyndte LaRouche, i grel modsætning hertil, at mobilisere for et topmøde – på den tid blandt Gruppen af de alliancefrie Lande – der tilsluttede sig hans foreslåede Internationale Udviklingsbank, som dog derefter blev saboteret af Henry Kissinger på vegne af City of Londons finansinteresser. Økonomierne kunne ikke blot genoplives, som LaRouches udviklingsplaner viste, men genskabes gennem store projekter i økonomisk infrastruktur, såsom Verdenslandbroen,

med transport-, energi- og kommunikationskorridorer, der ville strække sig hen over kontinenterne.

Ved markeringen af den dag, hvor det Britiske Imperium gjorde en ende på Roosevelts Bretton Woods-system, samt erindringen om Lyndon LaRouches profetiske advarsler om konsekvenserne heraf, er et nyt sådant topmøde presserende.

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, har siden januar argumenteret for et topmøde, der, som et minimum, skulle involvere lederne fra USA, Kina og Rusland, for at erstatte disse landes faretruende konfrontationer med et samarbejde for et Nyt Bretton Woods, baseret på Roosevelts model. Ruslands præsident, Vladimir Putin, har været i gang med at organisere for et topmøde (ikke virtuelt, men i virkeligheden) blandt de lande, som grundlagde FN, hvilket i dag er Sikkerhedsrådets fem permanente medlemmer. Lyndon LaRouches plan for processen omkring et sådant topmøde blev formuleret for 38 år siden, denne måned, i et omfattende dokument, *Operación Juárez*, skrevet til den mexicanske præsident, José López Portillo: omorganisering af gælden, baseret på Alexander Hamiltons principper; nationalbank-kreditinstitutioner i hvert land; fælles kreditudstedelse fra de store nationer, som har til hensigt at eksportere kapitalgoder for udvikling; brugen af lynprogrammer indenfor rumforskning og videnskab som motorer for hurtig teknologisk fremskridt.

Anvend disse principper fra LaRouche i en sådan proces omkring topmødet nu: Dermed kan truslen for konfrontation mellem stormagterne, såvel som den "pandemiske depression" hurtigt stoppes – begge på den eneste mulige måde.

Pompeo fortsætter sin anti-Kina-kampagne i Danmark

København, d. 22. juli (EIRNS) – Efter forherligelse af det amerikansk-britiske "særlige forhold" og polemisering mod det Kinesiske Kommunistiske Parti i London i går, havde USA's udenrigsminister, Mike Pompeo, møder i Danmark i dag med statsminister Mette Frederiksen, så vel som udenrigsminister Jeppe Kofod. Der var også et særligt møde om arktiske spørgsmål, hvor den danske udenrigsminister fik selskab af udenrigsministrene fra Grønland og Færøerne – begge arktiske dele af Kongeriget Danmark.

Formålet med besøget var at sikre Danmarks samarbejde, som en stærk amerikansk allieret og et aktivt NATO-land, for at forsøge at blokere et "autoritært" Rusland og Kina fra at have yderligere økonomisk og sikkerhedsrelateret aktivitet og indflydelse i Arktis. Mens Pompeos retorik ved pressekonferencen var mindre direkte end i London, angreb han det Kinesiske Kommunistparti, som er "en trussel mod friheden overalt" og fremkaldte tydeligt Danmarks hjælp til at forsvare "vores værdier". Han lovpriste USA's og Danmarks støtte af Hong Kongs befolkning. I løbet af spørgetiden blev Pompeo spurgt om lukningen af det kinesiske konsulat i Houston, Texas, hvor han hævdede, at der har været en "langvarig udfordring fra det kinesiske kommunistparti, som stjal intellektuel ejendom". (Kineserne har advaret om de alvorlige følger for de forværrede amerikansk-kinesiske relationer. I lederen i Global Times d. 26. juli, som muligvis kunne være skrevet af chefredaktøren på denne avis, som er tæt på regeringens synspunkt, står: "Lige nu er det ikke længere et spørgsmål om det kinesisk-amerikanske bånd er i frit fald,

men om forsvarslinjen for verdensfreden er brudt af Washington. Verden må ikke blive kapret af en gruppe politiske galninge. Tragedierne fra 1910'erne og 1930'erne må ikke gentages igen." [https://www.globaltimes.cn/-content/1195691.shtml]).

Mens Trumps tilbud, sidste år, om at købe Grønland ikke blev diskuteret (og hans aflysning af sit besøg i Danmark, efter den danske statsminister kaldte hans idé absurd), vil USA forsøge at øge sin indflydelse ved at åbne et konsulat på Grønland og øge sine civile investeringer der (i tillæg til USA's flyvestation i Thule) og en formel dialog på regeringsniveau mellem USA og Færøerne blev annonceret. Dog udtalte Grønlands udenrigsminister, Steen Lyng, efter mødet, til en dansk TV-station, at alle partnere er velkomne så længe de respekterer lovgivningen og at Grønland vil fortsætte med at eksportere fisk til Kina, deres andet-største eksportmarked efter Europa.

To dage før Pompeos besøg udsendte Schiller Instituttet i Danmark Helga Zepp-LaRouches seneste artikel, "Putins P5-topmøde kunne være den sidste chance" og hendes konferencetale fra den d. 27. april, med et følgebrev, via email til hele den grønlandske elite og personlige emails til den danske udenrigsminister og udenrigsministrene fra Grønland og Færøerne. Følgebrevet betonedede nødvendigheden af et stormagtstopmøde for at kunne samarbejde om de store problemer, som verden står over for. Og at Pompeos anti-kinesiske politik bidrager til konfrontation, ikke samarbejde i Arktis og andre steder. Grønland og Færøerne må ikke blive til en geopolitisk slagmark, men steder for samarbejde om økonomisk udvikling til fordel for befolkningerne.

Dette budskab fandt gengklang i en kommentar af Jenis av Rana, Færøernes udenrigsminister, ved en pressekonference aftenen før besøget: "Vi er meget bekymrede for at Arktis bliver en krigszone for stormagterne. Derfor er vi meget fokuserede på at gøre det klart for Pompeo, at vi skal beskytte Arktis og

sikre at det forbliver et lav-spændings-område.”

Sammendrag af panelerne fra konferencen (video)

1. Hvorfor et topmøde mellem USA, Kina, Rusland og Indien er så presserende netop nu

Helga Zepp-LaRouche leder en international dialog angående den øjeblikkelige nødvendighed af at bringe lederne af de "fire stormagter" (USA, Rusland, Kina og Indien) sammen til et topmøde, for at håndtere pandemien, den finansielle nedsmeltning og økonomisk underudvikling. Udklippene er taget fra Schiller Instituttets internationale konference, d. 27. juni, 2020, med titlen: "Vil menneskeheden blomstre eller gå til grunde? Fremtiden kræver et firemagts-topmøde nu".

<https://youtu.be/thQuRg-rzwE>

2. Lad os gøre en ende på krig, hungersnød, fattigdom og sygdom

Ledere indenfor landbrug, økonomi og videnskab fører en diskussion angående den skrækindjagende fare, som konfronterer verden, i form af hungersnød, krig og sygdom, pga. ødelæggelsen af produktivt arbejde, over de seneste 50 år. Dette efterfølges af en diskussion om perspektivet for at implementere LaRouche-planen; en økonomisk strategi for at skabe 1,5 milliarder produktive arbejdspladser verden over. Talerne deltog i det andet panel af Schiller Instituttets online konference, d. 27. juni.

https://youtu.be/J_jKCa6GkW0

3. LaRouches internationale ungdomsbevægelse opfordrer til frikendelsen af Lyndon LaRouche

Skriv under på begæringen for at frikende Lyndon LaRouche: Frikend Lyndon LaRouche. Et kor af stemmer svarede på forslagene fra Theo Mitchell, tidligere statssenator fra South Carolina, angående hvad der kan gøres for at frikende Lyndon LaRouche og rette op på den uretfærdighed som er ude af kontrol i mange dele af verden. Lederne fra LaRouches internationale ungdomsbevægelse adresserede Schiller Instituttets konference, d. 27. juni, angående det presserende behov for at rekruttere den næste generation af ledere, der kan tænke på samme niveau som Lyndon og Helga LaRouche.

<https://youtu.be/AUnaUpA2yIlg>

Roger Stone talte åbent om Lyndon LaRouche, det britiske imperiums største modstander, og skydeskive for Robert Mueller

Den 13. juli (EIRNS) – En kronik i dag af EIR's Washington-korrespondent, William Jones, udgivet af Kinas Tv-station CGTN, trak den direkte linje fra britisk efterretningsvæsens fire år lange forsøg på at tvinge Præsident Donald Trump til

at gå af – hvorunder Roger Stone kom under angreb – tilbage til de samme efterretningstjenesters fængsling og forsøg på at eliminere Lyndon LaRouche. Stone selv, som har sagt, at han lærte om Præsident Ronald Reagans interesse for LaRouches idéer, mens han ledte Reagans kampagne i New Hampshire i 1980, var selv ganske klar over forbindelsen. Han forstod, at Præsident Trump har været udsat for "LaRouche-behandlingen" fra de britiske og amerikanske efterretningstjenester; det er nu vigtigt, at præsidentens patriotiske støtter forstår dette, og at indflydelsesrige personer i Kina også forstår det.

Lyndon LaRouches program for et "stort udviklingsprojekt", den Eurasiske Landbro i 1989, og Helga Zepp-LaRouches arbejde, som førte til infrastruktur-plattformen den Nye Silkevej og Verdenslandbroen i dag, er alment kendt i Kina. Hvad der må forstås er, at LaRouche blev bagvasket og forfulgt – "seks veje fra søndag" (reference til C. Schumers "six ways from Sunday" – på et utal af måder -red.), iværksat af det britiske imperiums og USA's efterretningstjenester, fordi han udarbejdede forslag med henblik på udvikling til topmøder med stormagterne, blandt USA, Rusland, Kina og Indien. I 1980'erne arbejdede han direkte – og også bag kulisserne – for en amerikansk-sovjetisk aftale for at gøre en ende på atomkrigsterroren under doktrinen for "gensidig garanteret udslettelse" ("mutually assured destruction", MAD), gennem en ny æra med udvikling af laser-lignende systemer, både indenfor anti-misilforvar og industriel udvikling i de underudviklede nationer.

Som Jones skrev på CGTN: "Stone har ofte selv refereret til den klassiske sag om operationer mod den nu afdøde økonom og mange gange præsidentkandidat, Lyndon LaRouche. LaRouche har spillet en central rolle i at få Præsident Reagan til at indføre hvad der blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (Strategic Defense Initiative, SDI).

"LaRouche – og Præsident Reagan – anså et sådant forslag som en fredsplan, der ville hive verden væk fra den

nærtforestående atomare aftrækker under doktrinen for "gensidig garanteret udslettelse"... Præsident Reagans synspunkt var det samme som LaRouches.

Hvis et forsvar mod atomvåben kunne findes, ville en sådan teknologi kun blive udviklet i samarbejde med Sovjetunionen. Mens den officielle historie fremstiller SDI som et forsøg på at give USA en strategisk overhånd over russerne, indikerer et nyligt frigivet hemmeligstemplet Nationalt Sikkerhedsdirektiv, NSDD-172, underskrevet af Reagan selv i 1985, at præsidenten var klar til at forhandle med Sovjetunionen om at opbygge et fælles eller komplementært forsvarssystem for at beskytte begge nationer." (Betonning i det originale.)

Det var på det tidspunkt at Robert Mueller blev ansat til at retsforfølge Lyndon LaRouche.

LaRouches metode var at finde den overbevisende fornuftsmæssige fælles interesse for topmødeforhandlinger mellem tilsyneladende fjendtlige stormagter, som også skulle gavne resten af verdens nationer. Dette var i det mindste Præsident Trumps stærke intention, da han tiltrådte embedet i 2016, hvad angår Rusland og Kina. Et britisk anstiftet krigsparti har kæmpet for at forhindre dette, gennem et kup imod ham. Nu må denne proces for et topmøde påbegyndes indenfor de næste 60 dage, for at håndtere de enorme problemer med pandemien, det økonomiske sammenbrud i adskillige nationer samt en tydelig voksende trussel for et atomart våbenkapløb og atomkrig.

Og den kursændring, som kunne komme fra en sådan "overraskelse i september" i form af et topmøde, er også den eneste måde hvorpå Præsident Trump kunne genvælges. Han, og præsidenterne fra Rusland og Kina, bliver nødt til at forstå hvem deres fælles fjende er, og hvorfor denne, i mere end 40 år, forsøgte at ødelægge personen Lyndon LaRouche, hans navn og hans virke. Og, som Jones konkluderer, hvorfor Trump "burde gøre det til en pointe at rense Lyndon LaRouches navn".

Alternativet til en mørk tidsalder og tredje verdenskrig

Introduktion til Helgas tale:

DENNIS SPEED: Mit navn er Dennis Speed, og jeg vil byde jer velkommen til dagens internationale konference og webcast.

Vi vil begynde dagen med et videoudklip med den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, fra 2011. Han var hovedtaler på et panel ved en konference i Schiller Instituttet – det var i Tyskland – og navnet på panelet ved denne lejlighed var: "At redde vores civilisation fra afgrunden: Klassisk kulturs rolle. En nødvendighed for menneskeheden."

LYNDON LAROUCHE (uddrag): Hvad er det ved mennesker som gør, at de ikke bare er endnu en dyreart, klar til at blive slagtet (at uddø) når deres tid er kommet?

Svaret er et lidet kendt spørgsmål. De fleste mennesker har ikke den fjerneste idé om hvad svaret er! Rent faktisk er vores samfund styret af folk, der ikke har nogen som helst idé om hvad menneskeheden er! Det eneste de kan finde på, er en eller anden beskrivelse af et slags dyr, med dyriske karaktertræk af nydelse og smerte og lignende, som måske kontrollerer dette dyrs adfærd...

Navnet for den specifikke kvalitet, som vi kender fra mennesket, og som ikke eksisterer i nogen anden kendt levende art: Det er en egenskab af kreativitet, der er absolut

enestående i menneskeheden. Og hvis man ikke er kreativ, og hvis ikke man forstår kreativitet, så har man endnu ingen billet til overlevelse! Fordi kreativitet vil ikke redde dig, medmindre du bruger den.

DENNIS SPEED: Lad mig sige noget om Schiller Instituttet, og hvad vi har gjort med denne række af tre konferencer, som begyndte i april dette år. Disse konferencer var viet til idéen om at skabe et firemagts-topmøde – Rusland, Kina, Indien og USA. Der er forskellige processer, der allerede har været i stand til at bevæge sig i denne retning. Faktisk er der, blandt de mange ting som vi vil snakke om i dag, et nyt forslag, som blev fremsat af Præsident Vladimir Putin fra Rusland, i denne retning [for et topmøde med de 5 permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd: USA, Rusland, Kina, Storbritannien og Frankrig –red.]... Idéen om et firemagts-topmøde er ikke eksklusiv. Det betyder ikke at andre ikke kan involvere sig...

Lad mig også sige, for især folk i USA, at krisen, der har påkaldt sig folks opmærksomhed, som udstillet i den sociale og politiske krise i Amerikas gader, er blot ét udtryk for en bredere, international proces. Og det er grunden til, at vi i dag begynder med det første panel for at give dette bredere overblik, og tillade dig og andre at blive en del af en international operation for at forandre denne situation...

Helga Zepp-LaRouche er grundlæggeren af Schiller Instituttet – det var tilbage i 1984. Hun er selvfølgelig også hustru til den afdøde økonom og statsmand, Lyndon LaRouche, som døde i februar 2019. Hun spillede en vigtig, afgørende rolle i en række samtaler og dialoger med den kinesiske regering i perioden fra 1993 til 1996; som påbegyndte den proces, der blev til det vi nu kalder den Nye Silkevej. Og vi er glade for og stolte over at præsentere hende til jer nu, for at tage denne dialog op igen. Panelet som helhed har titlen: "I stedet for geopolitik, en ny form for statsmandskunst". Så, det er

altid en ære at præsentere Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Efter denne svære start er jeg så meget desto gladere for endelig at have forbindelse til jer. Og jeg vil tale om alternativet til en mørk tidsalder eller faren for en ny verdenskrig. Og selvom det for de fleste på dette tidspunkt er utænkeligt, så...[manglende lyd] ...medmindre vi på relativt kort sigt lykkes med at erstatte det håbløst bankerotte finanssystem med et New Bretton Woods-system, nøjagtigt som oprindeligt tilsigtet af Franklin D. Roosevelt, det vil sige skabe et kraftigt instrument til at overvinde underudviklingen i den såkaldte udviklingssektor.

Jeg ved ikke, om I hørte, hvad jeg sagde før, fordi der var nogle tekniske problemer, men jeg sagde, at selvom de fleste ikke kan forestille sig at det kan forekomme, så truer verdens nuværende orientering mod stadig flere konflikter, både internt i mange stater i verden, men også på et strategisk niveau, med at eskalere til en stor ny verdenskrig, en tredje verdenskrig, som på grund af eksistensen af termonukleare våben ville betyde udryddelse af den menneskelige art; det "store drab", omend det er ment på en lidt anden måde end vi netop hørte Lyn på dette videoklip.

Selvom det er helt forbløffende, hvor mange vildledte mennesker der stadig mener, at COVID-19-pandemien enten ikke er værre end influenza, eller blot er en konspirationsteori af Bill Gates, er det langt mere sandsynlige perspektiv desværre, hvad epidemiolog Dr. Michael Osterholm har sagt: at vi stadig har en utrolig lang vej foran os. Indtil nu er 10 millioner mennesker blevet inficeret, en halv million er døde af COVID-19, og vi har stadig ikke nået toppen af den første bølge. De så godt som ikke-eksisterende sundhedssystemer i mange udviklingslande er allerede håbløst overbelastede. Pandemien har hensynsløst afsløret det faktum, at det neoliberale økonomiske system ikke kun afhænger af billig produktion i den såkaldte Tredje Verden, men har skabt slavelignende arbejdsbetingelser selv i USA og Europa, som det

kan ses af udbruddet af virusset på de mange slagterier i Europa og USA.

Den økonomiske nedlukning har sat fokus på skrøbeligheden i det der kaldes "globalisering". I USA forsvandt ca. 40 millioner job på tre måneder; på utrolig vis pumpede centralbankerne over 20 billioner dollars ind i det finansielle system, og forskellige regeringsstøtteprogrammer kunne dårligt nok dække de tidsindstillede bomber, der stadig tikker indtil udløbet af de kortvarige arbejdsprogrammer. IMF forventer i øjeblikket, at den globale produktion vil falde med 4,9% i år, og kun Kina forventes at have en stigning i produktionen på 2%, hvilket naturligvis er meget mindre end det plejer at være, men ikke desto mindre er voksende. Sektorer som flytrafik, forplejning, turisme, bilindustrien, har lidt store fald, nogle af dem på lang sigt, men også et stort antal mellemstore virksomheder frygter, at de ikke vil overleve en anden bølge og en anden økonomisk nedlukning. Resultatet ville være en enorm stigning i arbejdsløshed, fattigdom og prisdeflation, mens centralbankernes likviditetspumpe samtidig skaber hyperinflationsbobler. Redninger af store systemiske virksomheder og banker såvel som politisk eksplosive redningspakker vil være yderligere desperate muligheder for regeringer at gennemføre, men vil ikke kunne forhindre et sammenbrud af det globale finanssystem. Et styrt ned i kaos og anarki ville følge.

I mellemtiden ville en fortsættelse af den nuværende politik ikke alene føre til øgede dødsfald som følge af pandemien, men vil absolut ikke gøre noget for at imødegå sultkatastrofen, som David Beasley fra Verdens Fødevareprogram advarer om snart vil tage livet af 300.000 mennesker om dagen.

Dem der muligvis mente, at en mørk tidsalder kunne udelukkes i vores moderne tid, befinder sig i et realitetschok. Og sidst, men ikke mindst, den hedonisme, der udøves af demonstranter, der forveksler frihedsprivilegier med frihed, minder om flagellanterne og beskrivelserne fra det 14.

århundrede, som de er fremstillet i Boccaccios skrifter og Brueghels malerier.

På denne baggrund kan det forventes, at forsøgene – der oprindeligt blev anstiftet af de britiske hemmelige tjenester – på at fjerne præsident Donald Trump fra embedet ved et kup, rigsretssag eller mord – sådan var overskriften på den britiske publikation The Spectator, den 21. januar 2017 – eller ved et "Maidan"-kup, som præsident Putin advarede om i 2016 – disse vil blive intensiveret. Iscenesættelsen af forargelsen som følge af mordet på George Floyd, foretaget af voldelige grupper finansieret af George Soros, er en del af denne kampagne. Årsagen til den ubarmhjertige fjendtlighed fra det neoliberale etablissement og de etablerede medier på begge sider af Atlanterhavet mod Trumps efter hans, for dem, uventede valgsejr, var, og er stadig, den intention han udtrykte i begyndelsen af sin valgperiode om at etablere gode forbindelser med Rusland og et godt forhold til Kina. Og selvfølgelig Trumps løfter om at afslutte sin forgængeres "uendelige krige" og at bringe amerikanske tropper hjem.

Hvad der derefter fulgte, var en tre og et halvt års heksejagt mod Trump. Krigsråbet "Rusland, Rusland, Rusland", baseret på årsager, for hvilke der ikke eksisterer skyggen af bevis, blev efterfulgt af et forsøg på en rigsretssag, atter efterfulgt af det ikke mindre ondsindede krigsråb "Kina, Kina, Kina", skønt der er lige så lidt hold i anklagerne mod Kina, som der var i Russiagate.

I løbet af alt dette var repræsentanterne for det neoliberale system ikke så meget som et øjeblik parate til at overveje, at det var de brutale konsekvenser af deres egen politik for størstedelen af befolkningen på verdensplan, der udløste den globale bølge af social protest, der inkluderer Brexit og Trumps sejr, såvel som masseprotester over hele verden fra Chile til de 'gule veste' i Frankrig. Men denne elite er aldrig interesseret i at opdage sandheden, kun i at kontrollere den officielle politiske fortælling i

overensstemmelse med Pompeos princip, som han forklarede i sin tale i Texas: "Jeg var CIA-direktør. Vi løj, snød, stjal ... vi havde hele uddannelsesforløb i det".

NATO's officielle fortælling om Ruslands angiveligt stigende aggressivitet, beskyldningerne om "med magt at drage grænser i Europa igen", nævner naturligvis ikke de brudte løfter, der blev givet til Gorbatsjov, om at NATO aldrig ville udvide sine grænser helt til Ruslands grænser, og den forudgående farve-revolution, der kan beskrives som en krigshandling, og til sidst kuppet i Kiev med den åbne støtte fra Victoria Nuland, der udløste folkeafstemningen på Krim som reaktion.

Kinas "forbrydelse" er ikke kun, at man har løftet 850 millioner af sine egne borgere ud af fattigdom, og ved hjælp af en økonomisk politik, der er baseret på videnskabelige og teknologiske fremskridt og en befolkning på 1,4 milliarder mennesker, er blevet den næst mægtigste økonomiske nation, og på visse teknologiske områder, såsom højhastigheds-jernbanesystemer, nuklear fusion, aspekter af rumforskning og 5G-telekommunikation, allerede den førende. Derudover er Kinas tilbud om samarbejde omkring Den nye Silkevej og Bælte- og Vejinitiativet den første reelle mulighed for udviklingslandene siden kolonialismens tid for at overvinde fattigdom og underudvikling ved at bygge infrastruktur.

NATO's reaktion på, at Kina genvinder sin rolle som en førende nation i verden, en rolle den spillede i mange århundreder af sin 5.000-årige historie, har været global ekspansion til Indo-Stillehavsregionen. Dette er det stof, som verdenskrige er gjort af. Og alligevel er det nøjagtigt den retning, som NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, har angivet i sin oversigt for "NATO 2030", som han netop præsenterede på en videokonference med Atlanterhavsrådet og den tyske Marshall-fond. Den tyske forsvarsminister, Annegret Kramp-Karrenbauer, deltog i et andet webinar sidste onsdag sammen med Anna Wieslander, direktør for Atlanterhavsrådet for Nordeuropa; Wieslander citerede under åbningen af begivenheden

Lord Ismay, NATO's første generalsekretær, der sagde, at formålet med NATO er "at holde russerne ude, amerikanerne inde og tyskerne nede". Men AKK (som hun kaldes) forstod tilsyneladende ikke engang fornærmelsen i disse bemærkninger. Det geopolitiske scenarie for et globaliseret NATO, der åbent er designet til at orkestrere NATO til det britiske imperiums formål, baseret på Det britiske Statssamfund, Commonwealth, og som også ville indfange EU til at spille denne rolle, og endelig ville spille Indien ud mod Kina, må afvises totalt af alle, der har interesse i at opretholde verdensfreden.

Præsident Putin har netop i anledning af 75-årsdagen for afslutningen af 2. Verdenskrig skrevet en slående artikel om forhistorien til Anden Verdenskrig samt forløbet af denne krig, og opfordret alle nationer til at offentliggøre alle de indtil nu hemmeligholdte historiske dokumenter fra den tid, således at menneskeheden, ved at studere årsagerne til den hidtil største katastrofe i menneskehedens historie, kan lære lektien for at undgå en endnu større katastrofe i dag. Putin skriver i en meget personlig tone; han taler om lidelsen i sin egen familie, om den enorme betydning som den 22. juni har for den russiske befolkning, dagen hvor "livet næsten går i stå", og hvorfor den 9. maj, årsdagen for sejren i Den store patriotiske Krig, hvor 27 millioner russere mistede deres liv, er Ruslands vigtigste mærkedag. Men den indirekte besked er også, at lige som Sovjetunionen besejrede Hitlers Tyskland med en gigantisk indsats, vil det russiske folk aldrig overgive sig til fornyede trusler. Ligesom Napoleon gennem en lang forsvarslinje blev ført ind i den ugæstfri russiske vinter, og hans hær til sidst blev så godt som udslettet, muliggjorde evakueringen i 1941 af befolkningen og industrikapaciteten mod øst, at Sovjetunionen kunne overgå nazisternes militære produktion på kun halvdet år.

Men også Versailles-diktatets kortsynethed, støtten til Hitler fra medlemmer af aristokratiet og etablissementet på begge sider af Atlanterhavet, og frem for alt München-aftalen,

der i Rusland simpelthen kaldes "München-forræderiet" eller "München-sammensværgelsen", betragtes som den egentlige udløser af Anden Verdenskrig. Fordi det var ved den lejlighed, at ikke alene eftergivenhedspolitikken for Hitler, men hvor også den fælles opdeling af byttet fandt sted, såvel som den iskolde geopolitiske beregning, at fokuseringen af Hitlers Tyskland mod øst uundgåeligt ville føre til at Tyskland og Sovjetunionen ville sønderrive hinanden.

Hvad er ifølge Putin det vigtigste budskab til nutiden ved studiet af Anden Verdenskrig? At det vigtigste var undladelsen af at påtage sig opgaven med at skabe et kollektivt sikkerhedssystem, der kunne have forhindret denne krig! Putins artikel slutter med en presserende påmindelse om topmødet for statsoverhovederne for de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, som han har foreslået siden januar, og som netop skulle tage fat på disse principper for, hvordan man opretholder verdensfred og overvinder den verdensomspændende økonomiske krise.

Det vigtigste aspekt i denne forbindelse er, at dette format vil sætte USA, Rusland og Kina omkring samme bord for at forhandle de principper, der skal danne grundlaget for international politik, hvis menneskeheden skal undgå at udslette sig selv! Og i går sagde Emmanuel Macron efter en lang telefonsamtale mellem Putin og den franske præsident, at han går ind for et Europa fra Lissabon til Vladivostok, hvilket ikke alene åbner perspektivet for en integration af Den europæiske Union, Den eurasiske økonomiske Union, Bælte- og Vejinitiativet, men også etablering af en fælles sikkerhedsarkitektur baseret på fælles økonomiske interesser.

Hvis vi imidlertid skal imødegå de enorme udfordringer fra pandemien, den globale økonomiske krise og de dybe sociale chok, der i mange af verdens lande har ødelagt store dele af befolkningernes tillid til deres institutioner, er yderligere skridt nødvendige. Det er klart, at samarbejde mellem USA og Kina, som de to største økonomier, er uundværligt. Selv hvis

dette i øjeblikket ser ud til at være en uovervindelig hindring, må det ekstremt anspændte forhold mellem USA og Kina erstattes af et samarbejde om menneskehedens fælles mål.

Hvem, om ikke regeringerne i de stærkeste økonomier, de lande med den største befolkning og det største militære potentiale, skulle løse problemerne? Denne verdens 'Boltons' må fjernes fra disse regeringer og erstattes af ansvarlige mennesker, der er i stand til, i de kulturelle faser i deres respektive kulturer, at finde udgangspunkterne for samarbejde på et højere niveau. Benjamin Franklins beundring for den konfutsianske filosofi og Sun Yat-sens orientering imod den amerikanske republiks idealer er bedre rettesnore end Gene Sharps "Hvordan man starter en Revolution" eller Samuel Huntingtons forskellige skriblerier.

Man skal definere et plan, hvorpå løsningerne på disse ganske forskellige problemer bliver synlige. Der er en filosof, født i det 15. århundrede, kendt i Rusland som Nikolai Kusansky, Nicolaus Cusanus, der udviklede netop denne tænkemåde: modsætningernes sammenfald, 'coincidentia oppositorum'. Dette begreb udtrykker den grundlæggende kvalitet af menneskelig kreativitet, der gang på gang, og på stadig mere udviklede niveauer, er i stand til at finde løsninger på et højere plan, hvorved de konflikter, der er opstået på de lavere niveauer, opløses.

Dette kan kun være den umiddelbare iværksættelse af et kreditsystem, der tilvejebringer den globale økonomi kredit til industrialisering, og dermed reel udvikling af alle nationer på denne planet. Hele min afdøde mand, Lyndon LaRouches, livsværk, blev primært viet til at nå dette mål; han udarbejdede sin første plan for industrialiseringen af Afrika i 1976, Oase-planen for industrialiseringen af Mellemøsten i 1975; derefter fulgte den 40-årige plan for Indien i samarbejde med Indira Gandhi, Operation Juárez, med den daværende mexicanske præsident, José López Portillo, for Latinamerika; en 50-årig udviklingsplan for Stillehavsområdet

og derefter til sidst, efter Sovjetunionens sammenbrud, den 'Eurasiske Landbro', som en fredsplan for det 21. århundrede. Mange af disse projekter gennemføres i dag takket være Kinas nye Silkevej, og alle nationer i verden opfordres til at bidrage til denne 'Verdens Landbro'! Dette er planen for oprettelsen af de 1,5 milliarder job, der er nødvendige i dag for at overvinde krisen! Det bør begynde med oprettelsen af et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land for at bekæmpe de nuværende og fremtidige pandemier, hvilket ikke kun vil gavne fattige lande, men også de såkaldte udviklede lande, der kun kan undgå nye bølger af infektioner på den måde. De fleste lande har et stort antal arbejdsløse eller dårligt beskæftigede unge, der kan uddannes som medicinsk personale og indsættes til at opbygge sådanne sundhedscentre.

Når millioner af mennesker er truet af sult, som Verdensfødevareprogrammet advarer om, hvorfor kan landmændene så ikke fordoble deres fødevareproduktion og få en 'paritetspris' (produktionspris –red.), der garanterer deres eksistens, tillige med hensyn til den forventede stigning i verdens befolkning til over 9 milliarder i 2050? Kan vi ikke betragte os selv som en enkelt menneskelig art og hjælpe med at opbygge menneskehedens fælles byggepladser med den samme solidaritet, som hele den kinesiske befolkning hjalp folket i Wuhan og provinsen Hubei? Er det ikke på tide, at vi stopper med at spille billioner på militær oprustning, hvilket præsident Trump sagde, at han snart ville drøfte sammen med Putin og Xi Jinping, når vi kunne bruge disse ressourcer til at overvinde sult, sygdom og fattigdom og til at udvikle det kreative potentiale hos de nuværende og kommende generationer?

Jeg tror det er på tide, at vi som en menneskehed, der står over for en hidtil uset katastrofe, tager det kvalitative skridt til at gøre det 21. århundrede til det første virkeligt menneskelige århundrede!

Mange tak.

